

ו' באב
24 ביוני
תשפ"ג
2023

מספרנו מה/6011
סווג: בלתי מסווג/פנימי/רגיש/מסווג

**פרוטוקול ישיבת מליאת המועצה ג' שלא מן המניין לשנת 2023
שהתקיימה ביום שלישי, כ"ד סיוון התשפ"ג, 13/6/2023**

משתתפים:

חברי מועצה:

מר יוסי ניסן	-ראש המועצה
גבי ברוריה אליעז	-סגן ראש המועצה
עו"ד קובי נודלמן	-סגן ראש המועצה
גבי רונית דמרי עייאש	-חברת מועצה
גבי עדי זנד	-חברת מועצה
פרופ' עפר לוי	-חבר מועצה
מר כפיר מימון	-חבר מועצה
מר שלומי שטרית	-חבר מועצה

נעדרו:

פרופ' מתי ליפשיץ	-חבר מועצה
------------------	------------

סגל:

עו"ד אשר אדרי	-יועץ משפטי
מר שמואל לביא	-מבקר המועצה
מר אליה וינטר	-גזבר המועצה
גבי זהבה הראל	-מנהלת מחלקת חינוך
מר עובדיה צבי	-מנהל שיפור פני ישוב
מר דני ביטון	-ממונה שירותי חירום

מוזמנים: אורית ופטריק אסרף

על סדר היום:

1. אישור נטילת הלוואה על סך 1 מיליון ₪ לטובת שיפוצים והתאמות במועצה, במוסדות החינוך וצרכי הבטחון.

2. פתיחת תב"ר מספר 434

מר יוסי ניסן: אתם יודעים שבוע שעבר הייתה אמורה להתקיים ישיבה, הגענו ארבעה חברי מועצה, כשרק אחד מהחמישה מודיע שהוא לא בא. אנחנו מזמינים מקליט, אנחנו מזמינים כיבוד, מזמינים תושבים, ב-08:23 אני שולח להם הודעה אם הם מתכוונים להגיע, אני יכול להקריא לכם גם את התשובות. פתאום רונית כותבת שהיא תקועה והיא לא יכולה, עדי תקוע ושלומי בכלל לא מגיב.

מר שלומי שטרית: אתה הוצאת אותי מהקבוצה, אז איך אני אדע? אתה הוצאת אותי מהקבוצה, יוסי, אז אני לא יודע מתי יש ישיבות.

מר יוסי ניסן: הבנתי, הבנתי, אתה לא יודע. היית פה ב-08:00 למה לא נכנסת? למה לא נכנסת ב-08:00?

מר שלומי שטרית: חיכיתי לעדי.

מר יוסי ניסן: לא, למה? למה?

מר שלומי שטרית: לא...לא משקרת, לא כולם שקרנים יוסי-

מר יוסי ניסן: הכל פה תרגילים מתרגילים כדי להיות פה ארבע מול ארבעה, שידעו כולם, שיהיו פה ארבעה מול ארבעה שהדברים לא יעברו. הכל תרגילים. אז אתם באים להטיף מוסר. אתם באים להטיף מוסר-

גב' רונית דמרי עייאש: מי שמומחה בתרגילים-

פרופ' עפר לוי: והשאלה כמה פעמים זה קרה שקיבלנו אולי לא אחרי, אבל עשר דקות לפני-

מר יוסי ניסן: כן.

פרופ' עפר לוי: בתיאום מופלא, אני סטטיסטיקאי ויש פה משהו במתאם שחוזר כמה פעמים שהוא לא סביר ויש את זה גם מתועד בקבוצה שלנו-

גב' עדי זנד: מה זה קשור?

פרופ' עפר לוי: עשר דקות לפני.

גב' רונית דמרי עייאש: מה זה קשור?

פרופ' עפר לוי: זה קשור, שמגיעים-

גב' עדי זנד: אני, אני-

פרופ' עפר לוי: סליחה תני לי לדבר בבקשה אל תפריעי לי, סליחה תני לי לסיים לא הפרעתי לך. זה קשור שמגיעים לפה חברי מועצה, עובדי מועצה, מנהלי מחלקות, מקליט שבא מתל אביב וזה מתקציב המועצה,

ועוד משאבים ועלויות ולא טורחים, לא עונים גם, שעדנה שואלת מי מגיע, אף אחד לא עונה. עשר דקות לפני, וזה קרה פעמיים או שלוש, אני לא יוכל להגיע, אני לא יוכל להגיע, בלי הסבר בלי כלום, מתועד.

גב' ברוריה אליעז: רק להוסיף רגע-

פרופ' עפר לוי: אז אחרי אחרי שעשו את זה, שלוש או ארבע פעמים, וזה מתועד, שלא ענו ולא אישרו אם מגיעים ועשר דקות לפני כלום, בצורה מופלאה לכולם פתאום צץ משהו וזה לא מסתדר, אז לבוא בטענות שאנחנו יש לנו תרגילים-

גב' ברוריה אליעז: רק רגע-

פרופ' עפר לוי: שלא, רגע, רק אני אשלים, שלא נדבר על זה שהיו גם רצפים. הרי אם אין, חייבים קוורום, קוורום אולי חמישה חברי מועצה. אם אין קוורום, אי אפשר לקיים את הישיבה, ואפשר לזמן ישיבה נוספת שלוש ימים אחרי. אם בפעם השנייה אין קוורום, אפשר לתאם עוד ישיבה יומיים או שלוש אחרי, ואז אפשר לקיים את הישיבה בלי קוורום. קרה לנו לפחות פעמיים, שברצף כזה בלי להודיע, לא מגיעים לישיבה ראשונה, לא מגיעים לישיבה שנייה בלי להודיע, ואז בישיבה שלישית שהם יודעים שאני אוכל להעביר, מגיעים רק כדי להכשיל, ורק כדי לפגוע, וזה קרה שוב ושוב. ועכשיו כנראה, הנה עוד פעם ההיסטוריה חוזרת.

(נמחק)

מר יוסי ניסן: טוב, חברים, אנחנו התכנסנו פה אחרי שבישיבה האחרונה לא הצלחנו לקבל הסכמה של חברי המועצה. כמובן, ברוב היו פה שישה חברי מועצה, בסוף זה נגמר שלושה מול שלושה ולא עבר כלום. יש פה רשימה של צרכים, גם ביטחוניים וגם חינוכיים, אני מדבר על מוסדות חינוך, אני מדבר על בעיות בטיחות במוסדות חינוך, אני מדבר על דברים שקשורים לביטחון, בעיקר כל מה שקורה כאן ואלה דברים מאוד מאוד חשובים. אני רוצה להבהיר שוב, הארנונה לא עלתה בלהבים, אין לנו מקורות תקציביים בקרן לעבודות פיתוח, מה שבדרך כלל מממן את ההוצאות האלה, ולכן אין לנו מנוס מלקחת הלוואה. הלוואה זה לא דבר שהייתי שמח לקחת אותו, אני עושה את זה כי אין ברירה. ולכן אנחנו כאן כדי לאשר את זה. אני ביקשתי מהרשימה הזאת, בישיבה הקודמת, לעבור על הנושאים אפילו אחד אחד, ולאשר את מה שאתם מוכנים לאשר, ולא לאשר את מה שאתם לא מוכנים, אבל על מה שאתם מוכנים לאשר, גם את ההצעה הזאת נתקלה באוזניים ערלות, לצערי, ובסופו של דבר, כולנו מבינים שהפוליטיקה פה מנצחת את ההיגיון. זה ברור לכל מי שיושב כאן, גם אם הוא יגיד שזה לא נכון, וזו אידיאולוגיה, וזה טובת היישוב, זה הכול סיפורים, בסדר? זה הכול סיפורים, כי כולם פה, אחד אחד, גם אתם בעצמכם מבינים שאין שום אמת במה שאתם אומרים, בסדר? שום אמת-

מר כפיר מימון: רק במה שאתה אומר יש אמת.

* מדברים ביחד.

מר יוסי ניסן: ברור, ברור, ברור. אתה הפוליטיקאי, אתה. אתה, אתה, אתה. אתה. יושב פה ארבע וחצי שנים רק לטפל, רק להכשיל ורק להרוס. ארבע וחצי שנים. אז מה אתה רוצה שנגיד? אז מי הפוליטיקאי פה? בסדר, בסדר מאה אחוז. חברים, בואו, אני רוצה לתת לאנשי מקצוע-

מר כפיר מימון: תחזור על מה שאמרת-

מר יוסי ניסן: שמענו, שמענו-

מר כפיר מימון: תחזור על מה שאמרת. תחזור, אם לא, תעבור על הכול, כל החלטות המועצה ותראה. אז תפסיק לשקר, די, כל הארבע וחצי שנים שיקרת תפסיק-

מר יוסי ניסן: על מה על התקציבים שלא אישרת על זה, על כל מיני תרגילים, רק תרגילים, רק תרגילים, בסדר, אוקיי, אתה צודק. אז אתה צודק, בסדר. יופי, אתה צודק. יופי, יוצא לך טוב, אתה צודק. אני רוצה רק לתת לאנשי המקצוע לדבר כי זה בכלל לא עניין פוליטי מה שקורה כאן. אלה צרכים מקצועיים שקשורים בניהול המועצה ובצרכי המועצה והיישוב. לכם יש אחריות, אתם נציגי ציבור, ציבור בחר בכם. הנה אני אומר לכם, הישיבה האחרונה שהייתה פה, אין תושב אחד, אחד, נורמלי פה, וכולם פה נורמליים, שיסכימו למה שאתם עושים כאן היום. אתם לוקחים את המנדט שקיבלתם מהציבור ואתם עושים מה שמתאים לכם כדי להתנקם בי. אתם לא מתנקמים בי, אתם מתנקמים בתושבים, חד משמעית. הגיע הזמן שתבינו את זה. אבל אתם אנשים מבוגרים, תעשו את מה שאתם מבינים, הכול ברור, הכול ידוע לכולם. אחרי זה גם לא תופתעו. שלא תופתעו גם אחר כך. ואני רוצה לתת לאנשי המקצוע לדבר. כן, זהבה.

גב' זהבה הראל: טוב, אני, קודם כול, אני חייבת להגיד שאני מצרה על האווירה הזו, קשה לי מאוד מאוד איתה. אני עברתי עכשיו מחדר לחדר, קיימנו כרגע עם 25 הורים של ילדי גן יער, גן חדש, קונספט חדש, אנחנו הולכים לפתוח בלהבים. הייתה לי שם כזאת התרוממות רוח יחד עם ההורים, ולבוא לפה, למציאות הזאת, אני חייבת להגיד לכם שזה מאוד קשה לי, באמת. עכשיו אני רוצה להגיד את הדברים בצורה הכי אמיתית, הכי כנה, מעבר לכל הדברים שנאמרים כאן. אני אחראית לפתוח את מערכת החינוך בראשון לספטמבר. אני, כובד האחריות נופל על כתפיי, וכל מה שנמצא כאן זה ליקויים בטיחותיים שאני חייבת, זה חוק, אני חייבת לטפל בהם. יש לי שני גנים שקיבלתי עכשיו הערה מאיש הבטיחות של משרד החינוך, שהוא הפתיע אותנו בבדיקה של מוסדות החינוך, הוא סימן לי כמה דברים, והם... עצרנו אותם כי בעצם אין תקציב. אז על הרשימה הזאת נעשתה הרבה מאוד עבודה, לא באנו ו... אני לוקחת עליה אחריות, לא באנו ושמונו את זה כאן וזהו, גם עובדיה עבר בכל מוסדות החינוך, גם מנהלת הגנים שלנו, טל, עברה בכל הגנים פעם נוספת, עברנו גננת גננת, דיברנו עם הצוותים, היינו בבית ספר, דיברנו עם צוות בית הספר, עברו וראו גם עובדיה וגם שלמה כהן, איש הבטיחות שלנו. הורדתי מכאן את כל האידך קראת לזה? פומפונים. אז אין פה שום דבר שהוא פרוספריטי, אני אגיד אפילו יותר מזה, אני כואבת את זה, כי אני באתי לפתח את מערכת החינוך, אני באתי לעשות גם דברים שהם לא בטיחות, ועכשיו במציאות הזו אין מה לעשות, אני מבינה את

זה, יש בעיה תקציבית, אבל אני לא יכולה לפתוח את מערכת החינוך באופן הזה, אני לא יכולה, אסור לי. אז זאת המציאות, למה אין כסף? כן יש כסף, אני לא רוצה להיכנס לזה, אבל אני כן רוצה להגיד, לא התעוררנו עכשיו, זה לא, לא נרדמתי בשמירה, לא. אנחנו יודעים את הדבר הזה כבר הרבה זמן, כל החברים שלי משיבת מנהלי המחלקות יודעים את זה, אבל לא היה, מכל מיני סיבות, תב"ר שיפוצי קיץ, ואז אנחנו, גם, אם היה, תמיד בשלב הזה, אנחנו עושים בדיוק את המהלך, בכל המקומות, אגב, אני עשיתי פה את זה רק פעם אחת, בבאר שבע עשיתי את זה תשע שנים. בשלב הזה, עוברים, בודקים, יש לנו טופסי בטיחות של משרד החינוך, שבלי אישור אני לא יכולה לפתוח, גם אני הכי רוצה לפתוח, אני לא יכולה. מי שנמצא פה במערכת החינוך, יודע את זה. אז כך שכל הדיון הזה הוא, הוא, כאילו, אני מרגישה שאני מתחננת על דברים שהם מבחינת must. אני אמרתי לחברים שלי והם שמעו את זה, זה מדיר שינה מעיניי. כן, זה מדיר שינה מעיניי. אליה, יוסי, עובדיה, שמעו את זה פעם אחר פעם, בתקופה האחרונה, אני צריכה להתחיל, אני צריכה להתחיל, אני צריכה להחיל. אם שמתם לב, בזה גם אין תקציב הצטיידות. אין, כלומר, כאן בלהבים, שיפוצי קיץ והצטיידות, זה באותו סעיף, באותו תב"ר. התקציב שאושר מתוך הקרן לפיתוח, שם אני צריכה גם הצטיידות. יש לי גנים חדשים לצייד, יש לנו גנים ותיקים שיש בהם בלאי, יש, צריך לחדש קצת את הגנים, לתת לילדים שלנו להיכנס למקום שמשמח את הלב, זו המציאות. אז זהו, סיימתי.

מר יוסי ניסן: מאה אחוז. רגע, רגע, שנייה, שנייה. דני, אני מבקש לדבר על נושא הביטחון, דני, דני.

מר דני ביטון: אני רוצה לומר שבלי להתייחס לכן הלוואה לא הלוואה, אלא לצרכים, צרכים של ביטחון מזווית מבצעית, הייתה לנו פגישת עבודה עם מפקד תחנת רהט. כדי לפתוח את נקודת המשטרה ביישוב בצורה מסודרת, צריך לממן את המקום. ישבתי עם קצין הבינוי של המטה הארצי, וכדי להכניס מערכות תקשורת מסוגות לתוך מבנה המשט, צריך לממן את המקום. העלות שם היא בעקבות השלושים אלף שקל. המשמעות היא, המשמעות היא שנוכל להפעיל את המשט בלי צורך להגיע לתחנה ממש כנקודת משטרה של 24 שעות. היא לא תאויש 24 שעות, אבל היא תוכל לתת מענה. אוקיי? המיגון הזה עולה כסף, אוקיי? ביטחון ככלל עולה כסף. כל הרעיון של מגן את היישוב בשערים קונזוליים הוא תוצר של הפקות לקחים. לצורך העניין, לפני כשלושה שבועות, גונבים לנו רכב שיוצא דרך שער בית תלמיד. כי השער שם פתוח והוא לא, בחשיבה הראשונית של ההקמה שלו, לא לקחו בחשבון שאפשר גם לנגח אותו, אנחנו רוצים לעשות שם שער שנותן מענה. אם אני מדבר על המצפור לצורך העניין, אז המצפור, אנחנו חווים במצפור ממצפור אור, חווים ונדליזם, חווים השחתות והגעה של בני מיעוטים וביזיון של המקום הזה. אנחנו רוצים לגדר את המקום הזה. הנושא של כיתת כוננות זה עוד נדבך שאנחנו נותנים לו מענה. הקמנו אחרי עמל רב לפני כחודש כיתת כוננות שכל תכליתה מתן מענה במצב של פח"ע ליישוב. זה באמת הישג טוב ואיתנו כעשרה לוחמים בעלי רכב מתאים ויחד עם משטרת ישראל הסמכנו אותם בקורס, שיתנו פה מענה. והמשמעות של הכיתה הזאת זה גם ציוד ואמצעים, גם עם זה תמחרנו ואני באמת לא התייחסתי להלוואה. אני רגע לפני, כל מה שאמרתי קרה כאן בימים האחרונים, אני מבחינתי רגע לפני הדיון הזה, באתי ואמרתי ליוסי, זה הצרכים שלי, כן הלוואה לא הלוואה, לא מעניין אותי, אני אחראי לביטחון, ביטחון עולה כסף, זה מה שצריך, מילה אחת על בטיחות על גנים. כשניפיתי את הגנים ועשיתי שם סיור בכובע של בטיחות, ראיתי מפגשים זועקים לשמיים.

דובר: בטיחות או ביטחון?

מר דני ביטון: בטיחות.

דובר: גם וגם.

מר דני ביטון: כן, אני גם נאמן בטיחות במוסדות חינוך. וזיהיתי מפגשים לא נכונים של חשמל עם מים, של דלתות, של פרגולות, של כל מיני מפגעים שמבחינתנו צריך לסמן אותם מיד. עללי עבר נאמן או יועץ הבטיחות של היישוב. ונתן לך את אותה חוות דעת. העברנו את זה כמובן, גלגלנו את זה קדימה, וזה אומר, את שנת הלימודים צריך לפתוח שהמפגעים של הבטיחות אינם. ארבעת הגנים החדשים שנפתחו-

מר יוסי ניסן: יפתחו.

מר דני ביטון: יפתחו, בעזרת השם ב-01.09 זה אומר אינטרקומים, זה אומר מצלמות על הקטנים, זה אומר אינטרקומים ואזעקות ולחצני מצוקה ותקשורת לטלפונים אינטרנט ווואט אבר, זה עולה כסף. ההצעות מונחות אצלי על השולחן ואני מקווה מאוד שזה יעבור. מבחינתי, אגב. אני לא מנהל את הישיבה.

מר יוסי ניסן: כן, כן.

גב' אורית אסרף: ערב טוב לכולם, חשוב לי להרגיש שאנחנו מאוד אוהבים את להבים ואנחנו קצת מתרגשים איתכם פה.

מר פטריק אסרף: אנחנו בוודאי כולנו. באמת, לנו זה פעם ראשונה שאנחנו יושבים במליאה של המועצה. אז אנחנו מתרגשים שאתם פה. לגמרי. בכל אופן, אנחנו פה, מסיבה אחת מאוד מאוד מוגדרת. זה המצפור. את המצפור אנחנו הקמנו ממש בכוחות של המשפחה בעזרה של המועצה. ומהרגע שהוא קם, לפני חמש שנים, המקום, תחת ממש התקפה של אנשים לא טובים שפוגעים במקום. פוגעים במקום כדי לפגוע בנו, כדי לפגוע ביישוב. אין לי מושג בדיוק מה מניע אותם, אבל זה, ואנחנו כל הזמן סביב האירוע הזה. דני מלכה ז"ל, כמובן, ליווה אותנו מהיום הראשון שזה, שהמקום קם. ולאחר מכן, יבד"ל דני ביטון, אנחנו ממש כל הזמן מקפצים אותו, כי אנחנו מסתכלים על המצלמות. יש שם מצלמות שמקליטות ומסתכלות על המקום 24/7 ואנחנו רואים את האירועים ואנחנו קופצים אליהם, ואנחנו מאוד מבקשים שתשקלו בחיוב, הקמת גידור סביב המקום. זה היה משהו שאנחנו מאוד לא רצינו, למרות שהציעו לנו במשך השנים האחרונות לעשות את זה. זה נראה לנו מאוד מכוער, זה נראה לנו מאוד לא במקום, אבל מהניסיון שלנו לאנשים שפוגעים במצפור, שמבעירים שם אש, שפוגעים בספסלי האבן, שעוקרים צמחים, שחותכים את מערכת ההשקיה, שפשוט עושים מה שהם רוצים. אני לא ארחיב, כי באמת יש שם, תחלמו על כל דבר, כל דבר קורה שם. ולפעמים באותו הערב, כמה אירועים כאלה, ואנחנו פשוט קופצים וקופצים. עכשיו, חשוב לי מאוד, לנו מאוד להסביר שזה לא מקום אישי שלנו, זה לא מקום של המשפחה, זה מקום לזכר אור. אבל זה מקום של היישוב, על שטח היישוב, של היישוב, של כולם, שאנחנו שומרים עליו, משתדלים מאוד לשמור עליו, אבל

אנחנו באמת כבר בכוחות דלים מאוד, ואני חושב שזה מבחינה חינוכית, זה לא משהו בטיחותי, זה לא משהו ביטחוני, אבל זה משהו מאוד מאוד חינוכי, כי יישוב גם צריך לשמור על המורשת שלו ועל הבנים שלו, גם אם הם כבר לא בחיים, כי העבר, אם אנחנו לא נשמור על העבר, אז כנראה שגם העתיד יהיה לא ברור, ואנחנו מבקשים שתשקלו בחיוב, לאשר גידור של המקום, שאפשר יהיה להיכנס אליו בבוקר, הוא יינעל בערב, כמו שנועלים את השער המזרחי, ינעלו גם אותו. הסיירים קופצים, הסיירים מסיירים, אבל זה לא מספיק, ואנחנו רואים את זה פעם אחר פעם, ואנחנו נאלצים, להסכים כן לגדר את המקום, צריך לבצע את זה, וזה גם כן מלא כסף.

גב' אורית אסרף: אני רק רוצה להגיד שזה כן בטחוני, זה לא יפה להגיד את זה, אבל הרבה פעמים אנחנו עולים, ואני עולה עם חבריה צעירים, והחשש הכי גדול שלי שיקרה משהו, שמישהו ידקור אותם. יש שם חברה שמגיע שוטר הם כל כך מסטולים, מכל מיני דברים שהם לוקחים, הם פותחים את הצינורות השקיה כדי לעשות גזינטים וכל מיני, שאי אפשר לקחת אפילו עדות מהם, כלומר, אין עם מי בכלל לדבר. או שאנחנו מגיעים בארבע בבוקר, כל כך הרבה פעמים החברה פה מהביטחון, באו איתנו, ואנחנו רואים, זה לא יפה שאני אומרת את זה, אבל אנחנו רואים בני מיעוטים, גם עם בנות שלנו, שנמצאים שם, מסטולים, ואנחנו חוששים שיקרה משהו והשם שלנו יהיה מחובר לדבר הזה. אם אני הייתי יודעת שזה יקרה, אני בחיים שלי לא הייתי מקימה את המקום הזה, זה מקום שכולנו, הציבור פה בלהבים מאוד עזר לנו, השקיעו שם יותר מ-300,000 שקל. אפשר לסגור את זה, אני לא אומרת שלא, אבל זה חבל, זה מקום מאוד אהוב על ילדי היישוב.

מר פטריק אסרף: קשה לנו מאוד להתמודד עם זה לבד. אנחנו לפעמים כמעט לבד באירוע הזה, ולפעמים אנחנו מסתכלים אחד על השנייה, ואנחנו חושבים שאולי עשינו טעות גדולה, שהקמנו את המקום הזה, אבל אחר כך כשאנחנו מתעשתים, ועוד פעם קופצים לאירוע מאוד מאוד אכזר שקורה שם, חדשות לבקרים, בעיקר בלילות, בעיקר בסופי שבוע, אז אנחנו אפילו לפעמים חושבים שאולי כדאי בכלל לבטל את המקום הזה, אבל אי אפשר לבטל את המקום הזה, כי זה מקום של כולנו.

גב' עדי זנד: מאוד מרגש, אני מאחלת לכולנו בהצלחה.

מר יוסי ניסן: כן. אני רוצה עכשיו לאלוהים לומר משהו לגבי המצב התקציבי, איפה אנחנו עומדים כרגע, מה זה ישית על המועצה, חשוב שנשמע גם את זה.

מר אליה וינטר: טוב, כתבתי את החוות דעת כתובה לפניכם, נשלחה גם, נשלחה גם, דיברתי עליה גם בישיבת מליאה האחרונה. בשורת התחלונה היום אנחנו עומדים על החזר של סדר גודל של 540 אלף שקלים בשנה, אנחנו נעלה, אם ניקח את ההלוואה, אנחנו נעלה על החזר שנתי של 610 אלף שקלים, עומס המלגות של הרשות יהיה סדר גודל של 4,720, כמעט 4,720 סדר גודל, שזה כלל אצבע כזה, שזה פחות מ-12 אחוז, זה בגדר הסביר.

גב' רונית דמרי עייאש: זה היה 10 ו-12, זה פחות.

מר אליה וינטר: לא, אני אומר שפחות מ-12, זה בסדר, לא משנה, גם ל-10 זה מגיע. לא, גם ל-10 זה לא מגיע, זה גם לא 10 אחוז, אבל אני אומר את הסביר.

מר יוסי ניסן: הוא אומר פחות מ-12.

מר אליה וינטר: פחות מ-12. אני אומר כל עוד אנחנו פחות מ-12 זה אנחנו בגדר הסביר.

פרופ' עפר לוי: אז מצבנו טוב יחסית, אני מניח, יחסית לרשויות-

מר יוסי ניסן: מה זה מצבנו טוב? מועצה מקומית להבים נמצאת ב-28 רשויות בארץ, מתוך 254 רשויות, שהיא מועצה איתנה.

פרופ' עפר לוי: אבל מבחינת עומס מלוות-

מר שלומי שטרית: תשמור על זה, תשמור על זה.

מר אליה וינטר: עוד פעם, הכי טוב לא להיות עם הלוואות. זה המצב האופטימלי.

מר יוסי ניסן: לצערך, מאוזן.

גב' רונית דמרי עייאש: לצערי הרסת אותה. הרסת.

מר יוסי ניסן: המועצה מאוזנת, מה הרסת?

דובר: לא רלוונטי, יאללה לנתונים.

גב' רונית דמרי עייאש: מי אתה? מי אתה? סליחה מי אתה? אני חברת מועצה.

מר יוסי ניסן: רונית, רונית, רונית. חברים. אלפסי, אלפסי, שלא נדבר מה אתה עשית כשאלתי לוי ישב פה. לא נדבר על זה.

מר אלפסי: מה עשיתי?

גב' רונית דמרי עייאש: מה זה? מי אתה? התבלבלת.

מר יוסי ניסן: אני כתבתי בפרוטוקול שאתה איימת על נפתלי פה בישיבה, אתה שכחת אולי, אתה שכחת, כן, כן, אתה שכחת.

גב' רונית דמרי עייאש: התבלבלת.

גב' ברוריה אליעז: חברה בואו נמשיך.

מר יוסי ניסן: אני אוציא לך את הפרוטוקול הזה.

מר אלפסי: לא אמרתי מילה.

מר יוסי ניסן: חברים הכל בסדר, בואו נתקדם.

מר אליה וינטר: בשורה התחתונה, בשורה התחתונה, חוות דעת מובאת שוב, עניתי על השאלות בישיבה הקודמת, אין לי עוד הרבה מה להוסיף מהפעם הקודמת.

מר יוסי ניסן: טוב, חברי מועצה, מישוהו רוצה להתייחס?

מר שלומי שטרית: אני רוצה קצת להתייחס. אני חושב שאנחנו יכולים לפתור את הסוגייה הזאת אם אנחנו נשב עם עובדיה. אנחנו, כל שנה אנחנו יושבים עם עובדיה, אנחנו מאמינים לעובדיה. עובדיה, הבטיחות והילדים שלו, קצת יותר. אני חושב שבואו נפתור את זה כי זה לא יעבור. לכן בואו נשב עם עובדיה, אני מניח שאם עובדיה, כל מה, מספר שעובדיה יגיד לנו, אני מצביע.

גב' זהבה הראל: אבל זה מספרים ש-

מר שלומי שטרית: לא, לא, אני ביקשתי עם עובדיה. אני יודע, על נושא הבטיחות. כל מה שקשור לנושא הבטיחות לילדים-

מר יוסי ניסן: נו אז יכולת לשבת איתו לפני הישיבה-

גב' זהבה הראל: אז שלומי אתה מערער על שיקול הדעת שלי, זה לא ידעתי-

מר שלומי שטרית: חלילה, חלילה, חלילה. אני רוצה לפתור את הבעיה, לכן זו העצה שלי. אתם לא רוצים? תיגשו למשהו אחר. אני רוצה-

מר יוסי ניסן: אבל זו ישיבה שלישית שאנחנו מנהלים בעניין.

מר שלומי שטרית: אבל יוסי, אני רואה, בגלל שאנחנו כרגע, בגלל שהגענו למצב הזה. בואו נשב עם עובדיה. מנהלים זה משהו שזה... בואו נשב עם עובדיה. בואו נשב עם עובדיה, ועובדיה, כל מספר שהוא יגיד, אני אומר לך, כל מספר שהוא יגיד, אני מוכן.

עובדיה צבי: חברה, אני רוצה להגיד משהו, אני פעם ראשונה שאני בכלל בישיבת מועצה, בקדנציה שלי.

מר שלומי שטרית: נכון, בקדנציה הזאת, כל השנים אתה היית כל הזמן. כל הזמן ניהלת, לצערי, הפסדת.

עובדיה צבי: אבל על הסדר של שיפוצי קיץ, אני עושה את זה לא פעם ראשונה, הרבה מאוד שנים. גם המספרים שאני רואה פה, זה מספרים שאני העליתי אותם על הדף נייר, אני ישבתי עם הספקים, אני ישבתי עם אנשי מקצוע, יחד עם זהבה, ואני חושב שזה המספרים. זה המספרים.

מר שלומי שטרית: כן, אבל הבטיחות, הבטיחות, התקציב, התקציב עבר, אנחנו כרגע בכספי ציבור-

עובדיה צבי: אנחנו לא מפספסים פה. לדעתי אנחנו פה, זה בבטיחות. אין לי בעיה, שגם אם תאשרו או לא תאשרו, אני לא נכנס לקטע הזה, אבל אין לי בעיה גם לשבת מחר, מחרתיים, מתי שאתם רוצים, בכל שעה, לשבת יחד איתי, ואני אגיד לכם, רבותי, אני אגיד לכם ואפרט כל סעיף מה הוא.

מר שלומי שטרית: עובדיה, הם צריכים את הכסף, אנחנו מוכנים כל הלילה לשבת. בוא נשב כל הלילה, יצא עשן לבן, אנחנו נעבור את זה, חבל.

עובדיה צבי: מה שחשוב הוא, מה שחשוב הוא, זה לוח הזמנים. זאת אומרת שאם תדחו, גם אנחנו נדחה-

מר שלומי שטרית: לא אין מה לדחות, אין מה לדחות, אנחנו יושבים, עכשיו אני נכנס ב-15 באוגוסט, נכנס לאטרף עד 12 בלילה עם ספקים עם קבלנים.

מר יוסי ניסן: חברים זה לא יגמר פה, אנחנו צריכים עכשיו הצעות מחיר, צריך לנהל את זה, אלה הערכות.

מר שלומי שטרית: זה לא נגמר-

מר יוסי ניסן: לא, אלה הערכות.

מר שלומי שטרית: מה שקשור לבטיחות, למצפור, לדברים כאלה אני בשמחה רבה אצביע בכיף, כולנו נצביע על הדברים האלה, אני מניח שכל החברה שלנו.

מר עובדיה צבי: אלה המספרים ואלה הרבה.

מר שלומי שטרית: מה שקשור לפוליטיקה, אנחנו ארבעה חודשים בפני בחירות חברים.

מר יוסי ניסן: מה זה פוליטיקה, שלומי?

מר שלומי שטרית: פוליטיקה זה אם אנחנו נשב עם גורם מקצוע כמו עובדיה עכשיו, הוא יגיד-

פרופ' עפר לוי: אבל הוא הכין את הטבלה, הוא עבר על כל המספרים.

מר שלומי שטרית: לא, לא, הוא יודע בדיוק, עובדיה.

מר יוסי ניסן: הנה, הוא אומר לך.

מר שלומי שטרית: עובדיה, אתה רוצה שאני אעבור איתך פה ליד כולם פה?

עובדיה צבי: לא, אני לא-

מר שלומי שטרית: גינות פארק כלבים, זה בטיחות?

גב' זהבה הראל: זה פארק כלבים? אני מדברת על מוסדות חינוך.

מר שלומי שטרית: אני מדבר רק על הדף של שיפוצי קיץ במוסדות חינוך.

מר יוסי ניסן: אבל גם אמרת שפארק כלבים אתה תאשר.

מר שלומי שטרית: כל היתר-

מר יוסי ניסן: שלומי, אתה אמרת פארק כלבים אתה תאשר, בישיבה הקודמת.

מר שלומי שטרית: זה כן.

עובדיה צבי: מה שאני יכול להגיד, שלומי, גם אני וגם זהבה, נכון שיש פה מספרים, אנחנו נעשה באמת את המקסימום לרדת מהם ובטח לא להעלות.

מר שלומי שטרית: עובדיה, אנחנו עשינו פעם את ה, נכון, את כל השיפוצי קיץ ביחד. אנחנו ראינו איך זה התנהל, זה לא שנה ראשונה.

*** מדברים ביחד.**

גב' עדי זנד: אפשר לקבל רשות דיבור?

מר יוסי ניסן: כן, כן, חברים עדי תדבר.

גב' עדי זנד: לפני יומיים ישבנו פה, ואמירה שנאמרה מסביב לשולחן הזה, הייתה חד משמעית. שיפוצי קיץ, חייבים לעשות, אין ויכוח, נכון? זו הייתה אמירה של כולנו. הייתה הסכמה על זה.

מר יוסי ניסן: אז למה לא אישרתם?

גב' עדי זנד: סליחה אני מדברת עכשיו, אני מדברת. בלי להתפרץ לי לדברים. קודם כל, עלתה פה הסברה, שהחינוך צריך לקבל את שיפוצי הקיץ וצריך לפתוח את שנת הלימודים כמו שצריך. היה עוד סעיף, היו שני סעיפים בישיבה הקודמת, אני רק מספרת את זה כדי שגם הנוכחים מסביב יהיו בתמונה. היו שני סעיפים, אחד הלוואה של מיליון שקל, ועוד סעיף של, של-

מר אליה וינטר: לעזור לך?

גב' עדי זנד: תב"ר, כן, כן, עוד סעיף של, לאשר, בבקשה אליה אתה רוצה?

מר אליה וינטר: כן, היה תוספת של 120 אלף שקלים לתב"ר קיים, שהוא עומד על 67 אלף שקלים היום. נכון.

גב' עדי זנד: שאישרנו תב"ר של 220 אלף שקלים.

מר אליה וינטר: רגע. לא, לא אישרנו תב"ר של 220.

גב' עדי זנד: רגע, היה תב"ר של 220.

מר אליה וינטר: שהיתרה שלו הייתה 67 אלף שקלים.

גב' עדי זנד: ונשאר ממנו 67.

מר אליה וינטר: נכון, והוספנו 120 אלף שקלים.

גב' עדי זנד: עוד 120. ואישרנו את החלק הזה כי בכלל-

מר כפיר מימון: יש תב"ר של 80 אלף שקלים?

גב' עדי זנד: כן. אתמול אישרנו אותו. אישרנו אותו ביום ראשון לטובת החינוך, אמרנו אין על זה ויכוח. בטח. אמרנו, אין על זה ויכוח. ואמרנו עוד דבר. אוקיי, אם החינוך צריך 500, ועכשיו יש 200, כי הבאנו מאיפה שהוא, אספנו 200, בואו נשבור את הראש, מאיפה מביאים עוד את ה-300, ואנחנו אפילו לא מתווכחים על ה-

גב' זהבה הראל: לא מדויק.

גב' עדי זנד: רגע, רגע, רגע.

גב' זהבה הראל: לא אבל מה שעשית הוא לא מדויק, אם אפשרי אני אגיד למה.

גב' עדי זנד: רגע שנייה אני אגמור את המשפט, ואז תגידי למה.

גב' זהבה הראל: טוב, סליחה.

גב' עדי זנד: בסדר. נעשה, נשבור את הראש יחד עם אליה, יחד עם אני לא יודעת מי, נוותר על דברים אחרים, כמו בכל בית, נוותר על דברים אחרים לטובת משהו שהוא must. שנת הלימודים תיפתח כסדרה עם כל

שיפוצי הקיץ, ואנחנו סומכים ובטוחים שהמספרים פה הם מספרים אמניים, כי אנחנו סומכים על אנשי המקצוע שישבו פה. זאת הייתה האמירה ביום ראשון. זה לא, היה לא קואליציה ולא אופוזיציה ולא שום דבר. הייתה פה הסכמה רחבה של שישה חברי מועצה שהיו פה. אמרנו עוד משהו, ואני אוסיף גם את זה, אמרנו שכשלפני חודש וחצי המועצה הצביעה ברוב קולות, לא חברי אופוזיציה וקואליציה, על תקציב, אושר תקציב. כולנו הצבענו בעד התקציב.

מר כפיר מימון: יוסי, אישרת את התקציב?

גב' עדי זנד: כפיר לא היה.

מר כפיר מימון: אישרתי.

גב' עדי זנד: אה, אישרת. לא, אמרתי כולנו. לא חברי קואליציה ולא חברי אופוזיציה ולא כלום, אישרנו את התקציב. לא הופיע בתקציב משהו שמופיע כל שנה, או דברים שהם הכרח. כי אם, אני מניחה שמי שהגיש תקציב לפני חודש וחצי, ידע לפני חודש וחצי שהוא צריך כל מיני דברים נוספים, לביטחון, לפינות-

גב' רונית דמרי עייאש: לשיפוצי קיץ.

גב' עדי זנד: לשיפוצי קיץ. לא יודעת, יש דברים, נראה לי לא אחראי ולא מקצועי, להביא תקציב לפני חודש וחצי, עבר חודש וחצי ולהגיד, רגע, רגע, רגע, זה לא ידענו, אני צריך עכשיו מיליון שקל. עכשיו אני צריך מיליון שקל. נשמע, לא, משהו פה לא מסתדר.

גב' רונית דמרי עייאש: לא מקצועי, לא אחראי.

גב' עדי זנד: זאת הסיבה היחידה. שאנחנו באים ואומרים, גם היום, אין בעיה, אליה, בואו נפתח את התקציב, נשב באומץ ונגיד ונחפש-

מר כפיר מימון: ונתעדף.

גב' עדי זנד: ונתעדף, ונוותר על דברים-

מר שלומי שטרית: כמו השקיות הניילון האלה, זה 400 אלף שקל, זה שקיות ניילון, 400 אלף שקל, זה הזוי, 70-80 אלף שקל בשנה. זה הזוי, כשאין לנו מה לאכול.

גב' עדי זנד: עלינו למצוא, עלינו על 9 חברי מועצה, למצוא את ה-400 אלף שקל האלה. ולכן התמונה שמציירים פה, היא תמונה שרחוקה מהאמת. ולכן היה לי חשוב, יושבים פה היום אנשים, יושבים פה היום אנשים שלא היו ביום ראשון, ולא היו בישיבת התקציב, ולא היו בדיונים, ומתייחסים באיזשהו זלזול, באיזשהו זלזול, כאילו אנשים פה יושבים מסביב לשולחן הזה וזורקים בחוסר אחריות דברים. יושבים פה

אנשים שארבע וחצי שנים נותנים את נשמתם ואת זמנם הפרטי בהתנדבות לטובת היישוב. אני לא חיה מזה, אני לא מתפרנסת מזה, אני, תאמין לי, אני מתפרנסת מצוין במקום אחר. אבל כשבסוף ישיבה, בסוף ישיבה, באותו ערב, יוצא פוסט מגעיל מגברת שהיא יושבת פה עכשיו, שמשמיעה ומוציאה דיבה-

מר יוסי ניסן: שום דיבה ושום כלום.

גב' עדי זנד: שקט, שקט, שקט. ומוציאה דיבה ואומרת על חברי האופוזיציה שהם מתנהגים-

מר יוסי ניסן: אז תגיבי שם, תגיבי, למה את לא מגיבה? כי אני לא בפייסבוק ואני מסרבת להיות בפייסבוק. מי שמעניין אותו שיבוא לשם-

מר שלומי שטרית: כי אנחנו מוכים, מכים במשפחות שלנו בחברי המועצה, בגלל זה אנחנו לא מגיבים ולא כותבים.

גב' עדי זנד: אני לא בפייסבוק, אני פה.

מר שלומי שטרית: עם האנשים שאתה שולח על הילדים שלנו.

גב' עדי זנד: אני פה, ומה שאני אומרת עכשיו, והיה לי חשוב שתשמעו את זה. ביום ראשון התקיים פה דיון ענייני. עלה הנושא של התקציב מלפני חודש וחצי. עלה הנושא, נכון, איפה, שרה? יושבת פה?

שרה: כן.

גב' עדי זנד: נכון? כל מה שאני אומרת, זה מה שהיה. עלה דיון-

שרה: זה לא ממש ענייני, היה גם הרבה אישי.

גב' עדי זנד: בסדר, תמיד יש אישי.

שרה: לא, זה לא בסדר. אנחנו מכובדים, ואנחנו-

גב' עדי זנד: אני גם עכשיו מביאה גם איזשהו משהו אישי לתוך העניין.

שרה: לא, לא, לא, לא, גם רונית דיברה לעניין. אבל אני לא-

גב' עדי זנד: רונית, זהו, לפרוטוקול-

שרה: רונית התפתיתי.

שרה: זהו, הבנתי את המשולש.

גב' רונית דמרי עניאש: מצוין, אני יודעת להסביר, איזה, כמה מחמאות. אין קשר לדיבורים המיוחדים.

גב' עדי זנד: אני, אני רוצה לסיים את הדברים שלי.

מר יוסי ניסן: כן, עדי.

גב' עדי זנד: אני חושבת, אני רוצה להגיד שני דברים. אחד, בטיחות הילדים עומדת מעל הכול. אין לי, אין בכלל ויכוח על זה ששיפוצי קיץ צריכים להתקיים.

גב' רונית דמרי עניאש: פתיחת שנה צריכה להיעשות.

גב' עדי זנד: פתיחת שנה צריכה להיעשות בצורה מיטבית. אנחנו לא מתווכחים עם אנשי המקצוע, בכלל. הדיון שלנו הוא דיון עכשיו מאיפה, מכיס ימין או מכיס שמאל, אנחנו מוצאים את הכסף בשביל לאפשר את הדבר הזה.

גב' זהבה הראל: רק תיקון קל קטן.

גב' עדי זנד: בבקשה, תקני אותי כמה שאת רוצה.

גב' זהבה הראל: קטן. אמרתי לכם קודם שבתוך הטבלה הזו אין מילה אחת על הצטיידות. למה לא הכנסתי את ההצטיידות לפה, בהסתמך על התקציב שיש בתב"ר השני. וביקשתי להיות, שנהיה אמינים לגמרי. כאן רק שיפוצי קיץ, בהצטיידות הסתמכתי על התקציב שנשאר לי בתב"ר.

גב' רונית דמרי עניאש: אז לכן, הם מטעים, וזה קצת מפריע לנו שמשחקים בתב"רים-

גב' זהבה הראל: לא-

גב' רונית דמרי עניאש: וכתוב, תחזוקת מוסדות חינוך.

גב' זהבה הראל: תחזוקה-

גב' רונית דמרי עניאש: וזה לא, זה קצת שונה מאשר הצטיידות.

גב' זהבה הראל: לא, לא-

מר יוסי ניסן: לא נכון, כתוב לך פה הצטיידות לעבודות תחזוקה.

גב' זהבה הראל: לא, לא, רגע, רגע שנייה, שנייה-

גב' רונית דמרי עניאש: לא, יוסי, אנחנו אישרנו הגדלת תב"ר 431 תחזוקת מוסדות חינוך.

גב' זהבה הראל: אני אסביר למה-

גב' רונית דמרי עייאש: וזה מטעה, שמעבירים לנו כספים מימין ומשמאל-

מר יוסי ניסן: לא, מי שלוקח את זה-

גב' זהבה הראל: אז אני אסביר, אז אני אסביר ואמרתי את זה גם ביום ראשון, ברשותך, אני אענה לך. אני אסביר ואמרתי את זה גם ביום ראשון. פה בלהבים אין תב"ר הצטיידות ותב"ר תחזוקה. יש שיפוצי קיץ, והצטיידות זה אותו תב"ר. בסדר? זה היה תמיד ככה.

מר יוסי ניסן: ככה זה היה, ככה זה היה.

גב' זהבה הראל: אין לי עוד, אין מקום ל-

גב' רונית דמרי עייאש: אין בעיה, אבל בהצבעה שכולנו אישרנו- זה לא קשור, אבל יש שם כבר 68 אלף שקלים.

מר יוסי ניסן: זה לא קשור, אבל יש שם כבר 68 אלף שקלים.

גב' רונית דמרי עייאש: אני מנהלת שייח עם המנכ"לית זהבה, ברשותך. שאישרנו כולנו פה אחד את הסעיף הזה.

גב' זהבה הראל: ככה הוא נקרא.

גב' רונית דמרי עייאש: זה לא היה, תפתחי את הפרוטוקול, לא נאמר, כהוא זה, שזאת ההצטיידות. את מתקנת, סבבה.

גב' זהבה הראל: לא, רק להגיד לך, רונית. התב"ר הזה, 431, הוא התב"ר של שיפוצי קיץ והצטיידות. זה אותו דבר פשוט.

גב' רונית דמרי עייאש: אין בעיה, זה לא עלה לדיון. עכשיו תורי להתייחס.

מר יוסי ניסן: רגע, רגע, רגע, רגע.

גב' עדי זנד: דבר נוסף שאמרנו ושאלנו, האם נשאר לנו מהפיתוח-

מר יוסי ניסן: קרן לעבודות פיתוח.

גב' עדי זנד: קרן לעבודות פיתוח. אני מצטערת הפוקוס שלי לא עד הסוף היום. מהקרן לעבודות פיתוח שאלנו, האם נשאר כסף שם, שאנחנו יכולים ממנו לקחת לטובת החינוך בשיפוצי הקיץ. נכון שאלנו?

נוצר על ידי SUMIT.

מר יוסי ניסן: לא, קיבלתם את התשובה.

גב' רונית דמרי עייאש: קיבלנו תשובה, שיש.

מר אליה וינטר: לא. שיש ואנחנו לא משתמשים-

גב' רונית דמרי עייאש: שיש 400 אלף. בחלקו אפשר להשתמש.

מר אליה וינטר: כי זה בעצם הבסיס ליכולת שלנו להגיש את התקציב בשנה הבאה, כי הוא צריך להחזיק את מחלקת ההנדסה והוועדה לתכנון בנייה במשך כל שנת תקציב.

גב' רונית דמרי עייאש: מה זאת אומרת להחזיק? מה זה להחזיק? למה להחזיק?

מר אליה וינטר: הקרן לעבודות פיתוח, היא, חלק מהתפקיד שלה, זה לממן את העובדים במחלקת ההנדסה.

מר כפיר מימון: לשוטף?

מר אליה וינטר: כן, כדי שהם יוכלו לתת היתרים, וההעסקה שלהם היא-

מר כפיר מימון: למה אבל התקציב השוטף פעמיים, בטח משכר עבודה של מחלקת הנדסה

מר אליה וינטר: לא, יש. ויש גם כנגד זה הכנסות.

גב' רונית דמרי עייאש: לא, יש, אז מאיפה הכסף מגיע.

מר אליה וינטר: יש כנגד זה הכנסות, יש כנגד זה הכנסות מהקרן.

מר שלומי שטרית: מהתב"רים, כל הזמן נכנס כסף.

מר אליה וינטר: לא מהתב"רים, זה לא מהתב"רים, זה מהקרן לעבודות פיתוח.

מר כפיר מימון: אוקיי.

מר שלומי שטרית: ומאיפה הכסף הגיע לקרן לעבודות פיתוח בדרך כלל, הכסף הגדול?

מר אליה וינטר: יש חלף היטלי השבחה וכאלה דברים.

מר שלומי שטרית: מהתב"ר-

מר אליה וינטר: לא, תב"ר זה תוצאה של מה שעושים עם הקרן, אם יש כסף שם.

מר כפיר מימון: גם לי יש כמה שאלות, אפשר?

מר יוסי ניסן: רגע, אני רוצה לענות לעדי. עדי, ביום ראשון, זה האחרון, זו הייתה הישיבה השנייה שאנחנו מנסים לקיים. אמרת שאת תעברי על התקציב, ותראי איפה מהתקציב אפשר לקחת כדי לממן את שיפוצי הקיץ. בבקשה, מה עשית עם האמירה הזאת?

גב' עדי זנד: אתה אומר לי שאני אמרתי דבר כזה-

מר שלומי שטרית: לא, אני חושב שהוא אמר-

מר יוסי ניסן: את אמרת שנסתכל על השטויות קראת לזה, לשטויות שיש בתקציב. איך אנחנו לוקחים מהשטויות האלה-

גב' עדי זנד: אני לא אמרתי השטויות שיש בתקציב.

מר יוסי ניסן: אני מצטט את המילים שלך.

גב' עדי זנד: לא, לא, לא, לא, לא.

מר יוסי ניסן: אה, לא אמרת דבר כזה?

גב' עדי זנד: לא.

מר יוסי ניסן: אז אנחנו נפתח את הפרוטוקול ואני אראה לך, בסדר?

גב' עדי זנד: נפתח. נפתח, מעולה.

מר יוסי ניסן: בישיבה הבאה, אני אראה לך את זה. בסדר?

גב' עדי זנד: אין שום בעיה.

מר יוסי ניסן: ואז תיקנו אותך ואמרת, סליחה, לא שטויות, נראה מהתקציב, איך אפשר לקחת, את לא זוכרת את זה? זה היה לפני יומיים. זה היה לפני יומיים.

גב' עדי זנד: אני לא אמרתי שיש שטויות בתקציב.

מר יוסי ניסן: הבנתי, אוקיי.

גב' עדי זנד: אמרתי, נראה מה אפשר-

מר יוסי ניסן: לא אמרת את המילה שטויות?

גב' עדי זנד: לא.

מר יוסי ניסן: לא. אוקיי, בסדר.

גב' עדי זנד: עכשיו רואים איזה ענייני אתה-

מר יוסי ניסן: מאה אחוז, כי אני זוכר את זה היטב פשוט. וגם ברוריה שישבה שם גם כן זוכרת, אני מניח.

גב' רונית דמרי עניאש: מעולה. אפשר להתייחס?

מר יוסי ניסן: רגע, אז אמרת שנעבור על התקציב ולראות מאיפה מהתקציב אנחנו ניקח את הכסף לשיפוצים. מה עשית עם זה?

גב' עדי זנד: יוסי, סליחה, אני אגיד לך מה עשיתי עם זה.

מר כפיר מימון: מה אתה עשית? מה אתה עשית?

גב' עדי זנד: שנייה, לגמרי, מה אתה עשית אני לא מנהלת את המועצה, אתה צריך מיליון שקל, אתה רוצה-

מר יוסי ניסן: אני אגיד לכם מה עשיתי-

גב' עדי זנד: הלוואה ראשונה, ארבעה חודשים לפני בחירות-

מר יוסי ניסן: אני אגיד לכם מה עשיתי-

גב' עדי זנד: לעשות דגימה טיפה פשוטה.

מר יוסי ניסן: כדי לאשר את התקציב, אנחנו קיצצנו את כל מה שיכולנו שם, וכל הסעיפים, כולל 50 אחוז מהפדיון מי חופשה שלי, כדי לממן את המוקד הרואה, את הפתיחה שלו, ואני אומר לכם שחסכנו בעוד כמה מקומות-

מר כפיר מימון: יוסי מי יזם את זה?

מר יוסי ניסן: את הקיצוץ בימי החופשה שלי זה אתה. זה אתה, זה אתה, זה נכון. זה אתה. כי זה מה שהיה חשוב לך. כי זה מה שהיה חשוב לך. אבל זה בסדר, אני זרמתי עם זה. כי זה טובת היישוב, אני לא כמוך. טובת היישוב.

מר כפיר מימון: ואת המוקד הרואה מי יזם? מי יזם את המוקד הרואה? אפשר לשמוע?

מר יוסי ניסן: יזם את המוקד הרואה?

מר כפיר מימון: נכון, את התקציב.

מר יוסי ניסן: אנחנו הקמנו את המוקד הרואה לפני שידעת מה זה בכלל.

מר כפיר מימון: אוקי.

מר יוסי ניסן: כן, אתה גם את הפאנלים הסולריים זה אתה, נכון? אה, כן? נכון.

מר כפיר מימון: כשיהיה את הזמן שלי, אני אגיד מה שיש לי להגיד.

מר יוסי ניסן: אני לא בא לי לריב איתך נו, זה סתם.

מר כפיר מימון: תפסיק לשקר.

מר יוסי ניסן: אתה לא מאמין למילה שאתה אומר, אתה יכול להגיד עליי שקרן, פשפש.

מר כפיר מימון: אומר, הנה, אומר ונשאר חי.

מר יוסי ניסן: השקרן הכי גדול יכול להגיד על הצדיק שקרן. זה עוד לא ראיתי, עוד לא ראיתי. באמת. עדי, עדי, ביקשת לעשות עבודה על התקציב. עשית עם זה משהו? אני שואל.

***מדברים ביחד**

מר יוסי ניסן: חברים, קובי, קובי, קובי. אנחנו אנשים רציניים, אמרת שאת תעברי על התקציב, כדי לראות איפה אפשר, איפה, עדי אני שואל אותך שאלה, עדי את יכולה לענות לי? עשית משהו עם התקציב שאמרת שתראי איפה שאפשר לקחת כדי לעשות את זה?

גב' עדי זנד: קודם כל, אני אענה לך.

מר יוסי ניסן: את מדברת פה גבוהה גבוהה, כאילו את-

גב' עדי זנד: אתה מוכן רגע לשתוק, שאני אענה לך?

מר יוסי ניסן: כן.

גב' עדי זנד: אני אענה לך ברצון. כן, את אמרת בפייסבוק.

רחל: נכון? כי אני שומעת אותך אומרת במפורש, אני שונאת אותו, אני שונאת את יוסי.

גב' עדי זנד: אני אמרתי?

מר יוסי ניסן: לא. היא לא זוכרת-

רחל: כן, את, אני ישבתי פה ואת אמרת-

מר יוסי ניסן: אני אמרתי?

רחל: את אמרת, ואני-

מר כפיר מימון: אפשר לתת לחבר מועצה לדבר?

גב' רונית דמרי עייאש: מה זה, אפשר לדבר?

רחל: אני שמעתי אותה אומרת.

מר יוסי ניסן: רחל, רחל.

גב' עדי זנד: באמת.

מר יוסי ניסן: אני שומע כן.

גב' עדי זנד: השלב הבא יהיה שאנחנו נבקש אתכם ישיבות מועצה בלי נוכחות של קהל.

מר יוסי ניסן: זה בקדנציה הבאה תבקשי, כן.

גב' עדי זנד: השופרות, השופרות.

מר כפיר מימון: למה אין לנו בעיה, מה.

מר יוסי ניסן: בקדנציה הבאה, כן.

גב' עדי זנד: אוקיי.

מר כפיר מימון: לי אין בעיה.

מר יוסי ניסן: ברור, אתה לא רוצה שיהיו פה, ברור.

מר כפיר מימון: להפך, שיבואו. אמרתי שיבואו.

גב' עדי זנד: איך אתה מנהל, איך עמדת וצרכת על כולם בחוץ, איך חיכית ששלומי יצא, בשביל לעלות עם היועץ המשפטי-

מר יוסי ניסן: אני מבין שהנוכחות הזו מפריעה לך, אני מבין.

גב' עדי זנד: לא בכלל לא, אני דווקא ממש בסדר לי.

תושבת: סליחה, למה אתם לא עוזבים, למה יש פה דיבורי סרק, יושבים פה ועצבנים, למה, אגב-

מר יוסי ניסן: את רוצה לדעת מי אני? אני אגיד לך מי אני-

גב' רונית דמרי עייאש: זה לא משנה, אנחנו לא דיברנו.

מיכל: אף אחד פה לא נמצא, כי הוא כל כך טוב. כל מי שיושב פה, גם בהתנדבות, אני אומרת לך כפסיכולוגית, שכל אחד יגיד את הצרכים שלו. ואני לא רואה שיש פה משהו ענייני, כל הזמן אתם מתנצחים פה, כמו גן ילדים-

מר יוסי ניסן: תודה מיכל, כן עדי.

גב' עדי זנד: נור, הביאו לנו פה פסיכולוגית-

גב' רונית דמרי עייאש: אנחנו נקבל הדרכה, 360 מעלות.

מר יוסי ניסן: רגע רונית שנייה, אהה, רונית, רונית, תני לנו לקיים את הדיון הזה. אמרת שתעברי על התקציב לראות איך אפשר להתקיים בסעיפים האלה. כן. עופר, עופר. ששש. כן.

גב' עדי זנד: כשאני, אלף כשאני אומרת דבר כזה, אני מצפה שיתנו לי זמן לעשות את זה.

מר יוסי ניסן: אהה, זמן. למה לא כתבת בקבוצה?

גב' רונית דמרי עייאש: שנייה. כשביום ראשון, ב-11 בלילה, אנחנו יוצאים פה ומודיעים לנו שהישיבה הבאה ביום שלישי, בשעה שמונה, בלי להתחשב בזה ש, גם צריך להיערך לדברים-

מר יוסי ניסן: יש לך אחריות ציבורית, תעמדי בה. לא מתאים לך זה גם בסדר.

גב' רונית דמרי עייאש: תקשיב-

מר יוסי ניסן: לא מתאים לך, הכל בסדר.

גב' רונית דמרי עייאש: לא, לא, לא, לא, יש לוחות זמנים סבירים, גם כשמבקשים ממני משהו.

גב' רונית דמרי עייאש: זו התנהגות עניינית?

מיכל: זה הכל גירוי תגובה.

גב' רונית דמרי עייאש: מה זה גירוי תגובה? הכל מתחיל מהראש.

מר יוסי ניסן: רונית, רונית, רונית, אין לך זכות דיבור כרגע. תני לה לסיים לדבר.

גב' עדי זנד: אני ביקשתי כולה חצי שעה היום איחור לישיבה, איזה בלגן עשית על זה, כולה ביקשתי חצי שעה איחור.

מר יוסי ניסן: סיימת לדבר?

גב' עדי זנד: כן.

מר יוסי ניסן: אוקיי מעולה.

גב' רונית דמרי עייאש: עכשיו תורי, יאללה אני רוצה להגיד כמה דברים. קודם כל, כל ארגון שמתנהל מתנהל לפי התנהגות הראש שלו. ומכיוון שהראש צולע או עקום-

מר יוסי ניסן: את צולעת.

גב' רונית דמרי עייאש: פחות מתאים לתפקיד שלו, ככה זה נראה. יש לנו ראש שלא מטרות התפקיד-

מר יוסי ניסן: בסדר, תתקדמי, תתקדמי. תהיי עניינית, תדברי עניינית. זה דמגוגיה זולה. דמגוגיה זולה. תדברי עניינית. אנחנו פה בישיבה עניינית. בבחירות תעשי מה שאת רוצה. עכשיו מדברים עניינית מקצועית, טובת היישוב. בסדר?

גב' רונית דמרי עייאש: מעולה, אז אחרי שעברנו, אחרי שאמרנו שהראש אינו, שהראש שכל האווירה הזו מושפעת מהראש, בוא נגיד, עכשיו לתקציב. השקעות נעשות-

גב' זהבה הראל: נעשו-

גב' רונית דמרי עייאש: השקעות נעשות לפי benefit מסוים. זאת אומרת, שיהיה לו תועלת מסוימת, כשאתה לוקח השקעה, כשאתה לוקח כסף מבחוץ, אתה רוצה שזה יניב, אתה רוצה שזה יחזיר, אתה רוצה שזה ייתן משהו. גם לדעתו של הגזבר, לפי הזום הקודם שהתנהל ביום ראשון, גם זאת הייתה דעתו וזה מוקלט. זאת אומרת, אנחנו לוקחים פה הלוואה שמכבידה על השוטף שלנו, על ההוצאות השוטפות שלנו, בלי תרומה לכלום. זאת אומרת, כמו שוטף פשוט, רגיל, רגיל. ובשביל לממן, בשנה שאין לנו שקל, דקה לפני בחירות, 80 אלף שקל פסי האטה. הצללות, גינת כלבים, צביעת מדרכות, כדי שהישוב ייראה מהמם-

מר יוסי ניסן: ומעברי חצייה, מה את רוצה זה בטיחות-

גב' רונית דמרי עייאש: דקה, עכשיו תורי. דקה לפני בחירות, ויעמוד ראש מועצה, ויגזור סרטים.

מר יוסי ניסן: תראי מה מעניין אותך. תראי מה מעניין אותך.

גב' רונית דמרי עייאש: וימחאו לו כפיים (מוחאת כפיים).

מר יוסי ניסן: תראי במה את מתעסקת, בפוליטיקה-

גב' רונית דמרי עייאש: זה לא ענייני.

מר יוסי ניסן: את מתעסקת בפוליטיקה, זה תחזוקת היישוב. זה תחזוקת היישוב. זאת תחזוקת היישוב, מה שקרה פה כל שנה. וגם בשנים שהיית פה בקדנציה הקודמת, זה מה שהיה. מה זה קשור בכלל? מה זה קשור לבחירות בכלל?

גב' רונית דמרי עייאש: עכשיו זה אני. תודה. כל הרשימה הזאת היא רשימה שאם אין כסף, לא חייבים לקיים אותה. אם אין כסף, יש לך כסף, תעשה. אין לך שקל, כי לא הבאת שקל אחד ליישוב הזה מבחוץ, חמש שנים.

מר יוסי ניסן: את בכלל יודעת מה הבאתי? את שואלת?

גב' רונית דמרי עייאש: חמש שנים, אני פה כל ישיבת מועצה.

מר יוסי ניסן: מעניין מה אלי לוי הביא, בקדנציה שלך לא שמעתי אותך אומרת פעם אחת. מעניין מה הוא הביא?

גב' רונית דמרי עייאש: חמש שנים. זה ענייני. זה ענייני. איזה שטויות.

גב' רונית דמרי עייאש: בבקשה פסיכולוגית.

מר יוסי ניסן: את מדברת שטויות, את מדברת לא לעניין.

גב' רונית דמרי עייאש: הראש-

מר יוסי ניסן: בואו נתקדם, נו, בואו בואו נתקדם.

גב' ברוריה אליעז: כל העניין הזה מקדם אותנו לדיון, כל הנאום הזה מקדם אותנו-

מר יוסי ניסן: היא בטח בדקה ברשויות אחרות מה ראשי הרשויות מביאים.

גב' ברוריה אליעז: זה מקדם אותנו מה שעכשיו נאמר? בואו נתקדם.

גב' רונית דמרי עייאש: אהה ברוריה, ברוריה, אל תטיפי.

גב' ברוריה אליעז: אני לא מטיפה, אני רוצה להתייחס-

מר יוסי ניסן: תהיי עניינית, נו תהיי עניינית, את רוצה לאשר, את לא רוצה לאשר, תתקדמי, תתקדמי-

גב' רונית דמרי עייאש: לא, אנחנו ברמת הדעה, זה עכשיו לא הבאת להצבעה-

מר יוסי ניסן: תעזבי את הביקורת על ראש המועצה. תעזבי את זה. תתקדמי.

גב' רונית דמרי עייאש: ראש המועצה אינו מתאים לתפקידו-

מר יוסי ניסן: בסדר אבל מה זה רלוונטי? אבל מה זה רלוונטי לצרכי ביטחון?

גב' רונית דמרי עייאש: מי שרוצה-

מר יוסי ניסן: מה זה רלוונטי?

גב' רונית דמרי עייאש: שיקול הדעת שלך-

מר יוסי ניסן: אהה זה שיקול הדעת שלי, זה אנשי מקצוע זה לא שלי. זה בדיוק העניין.

גב' רונית דמרי עייאש: זה שיקול הדעת, לקחת הלוואה, דקה על כסף שהוא, שצריך לצאת משוטף, זה שיקול דעת שקול, אהה, קלוקל. זה הכל. זה שיקול דעת שלא קיים, זה בדיוק.

מר יוסי ניסן: אין בעיה, אז אל תאשרי. אז אל תאשרי.

גב' רונית דמרי עייאש: כבר לא אישרתי פעם אחת, אל תדאג. יוסי לא אישרתי-

גב' ברוריה אליעז: אפשר לשאול שאלה לטובת, אף אחד לא ידבר פה היום-

מר יוסי ניסן: סיימת, רונית?

גב' רונית דמרי עייאש: לא, משפט אחרון. מהבחינה הזאת, כשאתה אומר מאיפה יכול לבוא הכסף, שני דברים. אחד, יש לנו פה 550 אלף שקל, שזה חובה מבחינת החינוך. תיקח 200 אלף שקל, ותוריד את ה-450 שיש בקרן העבודות פיתוח. בקרן העבודות פיתוח. תוריד את זה.

מר יוסי ניסן: אי אפשר. אי אפשר.

גב' רונית דמרי עייאש: תן לי.

מר יוסי ניסן: הוא הסביר לך שאי אפשר.

גב' רונית דמרי עייאש: לא, אפשר, אי אפשר לקחת הכול. זה לא אמרנו שאי אפשר להוריד, לפחות ב-200.
ו-200 אלף-

מר יוסי ניסן: צריך אחוז לשים. נו, אחוז אחד, אני מצפה ממך שתדעי, אחרי חמש שנים, עשר שנים שאת פה, מה זה אומר מועצה איתנה, ואיך מנהלים תקציב. הגיע הזמן, כלכלנית. תסביר לה את הנושא הזה עכשיו.

גב' רונית דמרי עייאש: מועצה איתנה, אל תסביר לי. מועצה איתנה לוקחת אחוז מהשוטף.

מר יוסי ניסן: לא מהשוטף.

גב' רונית דמרי עייאש: מהשוטף, תוציא את התקציב-

מר יוסי ניסן: זה מהקרון לעבודות מאז ומתמיד מהקרון לעבודות פיתוח, שמו את האחוז הזה בתקציב.

גב' רונית דמרי עייאש: יש לך אחוז תוספת בשוטף, אם את זה אתה לא מכיר, תלמד ראש מועצה שלא יודע את הכללים.

מר יוסי ניסן: את מלמדת אותי מה זה תקציב?

גב' רונית דמרי עייאש: ואז לחפש 200 אלף שקל מתקציב שוטף שיש לך, תמצא גם אותה שם. יש לך סעיפים מפה ועד הודו. כדי-

מר יוסי ניסן: הכי קל, הכי קל, תמצא. אני לא מוצא.

גב' רונית דמרי עייאש: בטח שכן.

מר יוסי ניסן: לא מוצא וגם את טועה במה שאת אומרת.

גב' ברוריה אליעז: אוקיי.

מר יוסי ניסן: רגע, רגע, רגע, אליה.

גב' ברוריה אליעז: שאליה יאמר, הגזבר, אם זה מהשוטף, כי זה לא.

מר יוסי ניסן: רגע, רגע, רגע, אליה. אליה. תסביר לה את הנקודה הזו.

מר אליה וינטר: בסוף, בסוף הרשות, הרשות, בדרך כלל, כלל הרשות עושות, הן מממנות, אפשר עד 105 או 110, אני לא זוכר בדיוק, אחוז מעלות, הוועדה לתכנון בנייה ומחלקת הנדסה. וזה מה שאנחנו עושים. ולכן אנחנו צריכים לשמר את הכסף שיש בקרן, את היתרות שיש בקרן, לקראת התקציב הבא, אחרת אנחנו לא נוכל בעצם גם לבנות את תקציב 2024, זה האלף בית של ה, של ה-

מר יוסי ניסן: זאת אומרת, זה בלתי אפשרי מהשוטף.

גב' רונית דמרי עייאש: אתה אומר שזה דבר אחרון.

מר יוסי ניסן: הנה, זה, זה איש מקצוע עונה לך, לא אני.

גב' רונית דמרי עייאש: יוסי, תקשיב, תקשיב יוסי.

מר אליה וינטר: זה יהיה מאוד מאוד לא אחראי לעשות כזה צעד, ובעצם לגמור את הקרן לעבודות פיתוח, כי בעצם זה מביא, זה מביא את-

גב' רונית דמרי עייאש: אני לא אמרתי לגמור. יוסי, אני לא אמרתי לגמור. תקשיב טוב לדבריי. אני אמרתי שברור שצריך לקחת חלק-

מר יוסי ניסן: זה נכון, זה נכון היא סיימה את הזמן.

גב' ברוריה אליעז: אני רוצה לדבר-

גב' רונית דמרי עייאש: זה חלק מהתשובה. ניקח חלק מהתקציב הזה, ותממן ותשלם מהשוטף. זה העניין.

גב' ברוריה אליעז: טוב יוסי, אני רוצה-

מר יוסי ניסן: רגע, שנייה, שנייה שנייה.

מר אליה וינטר: צריך להגיע לסדר גודל של לפחות 700 אלף שקלים בקרן. אני לא רואה אם אנחנו בשלב הזה נשאר על 200, אני לא רואה שעד דצמבר אנחנו נגיע ל-700, בקרן.

גב' ברוריה אליעז: טוב, יוסי, אני רוצה לומר שני דברים.

מר יוסי ניסן: כן.

גב' ברוריה אליעז: ביחס למה שקורה עכשיו.

מר יוסי ניסן: כן.

גב' ברוריה אליעז: אפשר להמשיך ולדבר ולספר כל הלילה, כמו שנאמר באגדה, אבל אנחנו לא בפסח ואנחנו באנו באמת כדי להתקדם בפעם הרביעית באותו נושא, אם לא החמישית. אז אני מבקשת שעכשיו נהיה נורא ענייניים ונתחיל לסגור את העניינים, את הקצוות. שני דברים כאן עלו שאני מבינה שאין חולק עליהם. אחד, עובדיה מקבל את הגיבוי של כולם.

מר יוסי ניסן: נכון.

גב' ברוריה אליעז: ולכן שמענו אותו וגם אני מחמיאה לך על עבודתך אני אישית. אני הייתי כאן שנה, לפני שנתיים, ממלאת מקום של יוסי עשרה ימים בחופש הגדול כשהוא לא היה פה, והסתובבתי וראיתי, כי זה בדיוק היה תקופת השיפוצים וה-, ובאמת עובדיה יישר כוח. ובלי בזבוזים ובלי זה וכמו שצריך. אז כולנו נותנים לך את, את הכבוד הזה שאתה נאמן עלינו. ואם כך, כל מה שקשור, לפחות את השלב הזה נעבור, כל מה שקשור לעניין שיפוצי קיץ-

מר שלומי שטרית: בטיחות, בטיחות.

גב' ברוריה אליעז: אני עכשיו מדברת. שיפוצי קיץ שכוללים, כמובן, בטיחות וצרכים של א' ב' בכל בית ספר נורמלי. אי אפשר לא לסייד את הכלוך, אי אפשר לא לתקן את המנעול, אי אפשר להשאיר ברז שבור בשירותים. אני לא אתחיל לדבר כמנהל בית ספר שעושה את הסיבוב בחודש האחרון. זה ברור לכולם. ואם לא ברור, אז מה שעשינו בשנים הקודמות, לפחות נעשה גם בשנים האלה. אם כל הסעיפים האלה מקובלים עלינו, בואו נגיד, נאמר, שאת כל זה, כל מה ששייך לזה שאתה אמרת, שבדקת כל סעיף וסעיף, העניין הזה סגור. עכשיו, נותר העניין שלא שייך אליך, כמו גינת הכלבים, ולא יודעת אם זה לא שייך, לא שייך לשיפוצי הקיץ.

מר יוסי ניסן: צביעת מדרכות, זה גם, מעברי חצייה.

גב' ברוריה אליעז: וכו'. אבל, אבל אני רוצה, יוצא מן הכלל אחד, להכניס לרשימה שאנחנו כן נצביע על זה יחד עם השיפוצים ההכרחיים, וזה העניין החינוכי. כי אני רואה במצפור לא רק יד לבחור הנהדר הזה, לאור.

מר יוסי ניסן: כן.

גב' ברוריה אליעז: שלצערנו, איננו איתנו, אני רואה בזה עניין חינוכי ששייך למערכת החינוך שלנו, שלאורה אנחנו מחנכים ומלמדים, וזה ייכנס יחד עם ההצבעה על השיפוצי קיץ וכו'. עכשיו, דבר שני שאני רוצה לומר, שימו לב מה אתם מדברים, ואל תדברו לשווא, כי זה סתם מעכב אותנו. העניין שאלה כרגע הסביר-

מר אליה וינטר: אליה. אליה.

גב' ברוריה אליעז: שהעניין של האחוזה האחד, לא כלול בשוטף, ואומרים במצח נחושה אנשים כאילו מידע שאני לא יודעת מאיפה הביאו אותו, שהוא כלול. אז הוא לא כלול, ויושב כאן המומחה הזה ואמר שהוא לא

כלול. אז שימו לב למה שאתם שוללים ומה אתם כן מדברים, שתהיו, שנדבר באופן מהימן. עכשיו אני מציעה שנגיע להצבעה על מה שבטוח צריך.

מר יוסי ניסן: 100 אחוז, עבורי. כן, עפר?

פרופ' עפר לוי: אז, מתייחסים, וגם פה, גם אולי אחרים, על זה שאנחנו במצב קשה תקציבי, מצב גרעוני, והוא קשור למועצה שלא הביאה עוד, לא מצאה עוד מקורות. אז, ולכאורה כאילו בשנים הקודמות ובמועצות הקודמות, המועצה באמת מצאה מקורות הכנסה, היו מקורות הכנסה, אבל חשוב להבין גם מה המקורות הכנסה שהיו, ולמה אנחנו נמצאים פה בסיטואציה מאוד מאתגרת והרבה יותר קשה ממה שהיה קודם. ביישוב כמו שלנו, קשה מאוד להחזיק אותו, כי העלות פה גם, הארנונה שלנו, היישוב בסדר גודל שלנו, חלק ניכר מהכנסות זה הארנונה, והארנונה היא גרעונית.

מר יוסי ניסן: גם נמוכה ביחס לשכנים שלנו.

פרופ' עפר לוי: ואין הרבה מסחר, כמו בעיר, וזה מצב של, שיש מצב טבעי של גרעון. איך בכל זאת אפשר לפתח ולבנות? על ידי הרחבה ועל ידי בניית שכונות חדשות, זה מה שהיה פה מהקמתו של היישוב.

מר יוסי ניסן: נכון.

פרופ' עפר לוי: וברגע שבונים שכונה חדשה, לא רוצה כרגע להיכנס, צריך, לא צריך, נכון, לא נכון? נכנסים מיליונים ועשרות מיליונים, בקרן לעבודות פיתוח, שאיתם יש המון יכולות, המון גמישות, גם היכולת לכסות גרעון בתקציב. וזה, המצב הוא היה, לא צריך, שוב, ההיסטוריה של היישוב, לבנות פה שכונות, שלב ב', שכונת המרכז, המניפה, שרונית. הכסף נכנס, נעשו פרויקטים מדהימים, היה הרבה פיתוח, אבל הקופה נשארה ריקה, ולא היה דרך למלא אותה. אני לא חושב שצריך בכל מחיר להרחיב, יש לזה מחירים, אבל זה עובדה שאת המועצה הזאת, התחלנו את הקדנציה במצב גרעוני, עם עוד הפתעה של, היינו צריכים לקבל מענקים, על היתרי בנייה, שהיו בשרונית, בסך של איזה שניים, שלושה מיליון שקל-

מר יוסי ניסן: שלושה, שלוש נקודה ארבע.

פרופ' עפר לוי: אוקיי, וזה נמנע מאיתנו, ולמה? כי הדירוג הסוציאקונומי שלנו עלה ל-10, וזה משהו שהיה כבר חלק מהתקציב ל-2018, שבסוף, הכספים האלה לא נכנסו, ואיך שנכנסנו, היה צריך למצוא ערכים גם לכסות את הגרעון, אז כך אנחנו התחלנו. אז להגיד עכשיו התנהלות בחוסר אחריות, ואתה לא מביא, צריך להכיר. בבקשה לא להפריע-

גב' רונית דמרי עייאש: עפר זה סיכום-

פרופ' עפר לוי: בבקשה לא להפריע לי, זה מאוד רלוונטי. זכור לי שהיו פה את הקשיים איך לכסות את הגרעון, אמרו פה אנשים, ואני לא אגיד מי, מה הבעיה, תעלה ארנונה. נאמר פה, גם מתועד, אם צריך, אתם

יודעים שאני טוב בלמצוא את הדברים מפרוטוקולים. ויוסי אמר, זה לא דרך גם להתחיל את הקדנציה ישר עם העלאת ארנונה, צריך לראות קודם כל איך אפשר להסתדר בלי, איך מתנהלים. הטיעונים היו, לא, לא נאשר את התקציב, אנחנו, צריך עוד כסף, וזה נאמר, תעלה את הארנונה. עברה שנה, עברו שנתיים, שזה היה צו השעה, צו השעה, בגלל המצב הגירעוני-

גב' ברוריה אליעז: נכון-

מר יוסי ניסן: ברוריה, ברוריה, ברוריה.

פרופ' עפר לוי: בגלל שלא הייתה הרחבת היישוב וטוב שלא הייתה-

מר יוסי ניסן: ברוריה, די.

פרופ' עפר לוי: ומה קרה, זה עוד מאפיין, מה קרה ביום שהבנו, בוועדת הכספים, שאין מנוס לך להעלות ארנונה, איך אתה מעלה ארנונה? איך אתה מכניס את היד לכיס של התושבים? לא משנה שלפני שנתיים שלא רצית להעלות ארנונה, לא נאשר את התקציב, מה הבעיה שלך, תעלה את הארנונה. אני מניח שככה זה מערכת פוליטית, אין מה לעשות, יש אופוזיציה יש לה את התפקיד שלה, מה שאנחנו רואים בכנסת, זה כאן בקטן, זה רק בעיה שהקואליציה רעועה. יש פה, כל הסיפור פה שיש פה, ארבעה חברי קואליציה, ארבעה חברי אופוזיציה, לוחמת, מה לעשות, זה המשחק הפוליטי, ויש עוד חבר מועצה אחד, שהוא לא אופוזיציה ולא קואליציה, הוא מצביע לפי מצפוני, והרבה פעמים בזכותו נמנע מיתר האופוזיציה להכשיל ולפגוע. בסופו של דבר, יש עכשיו-

מר יוסי ניסן: עדי, עדי, עדי.

פרופ' עפר לוי: בסופו של דבר, אני לא חושב שלתאר עכשיו, שהייתה פה איזו התנהלות בזבזנית, כמו שיודעים פה כל מי שיושב, אולי לא כולם, אבל כשניסו לבוא ליוסי, תוותר על הפדיון מימי חופשה, וחשבו, הנה ככה אנחנו נביא אותו, נראה שהוא לוקח כספים, כספים שמגיעים לו, זה חלק מהמשכורת, יוסי עשה את זה בשמחה. אני לא יודע כמה אנשים היו מוכנים שיכניסו את היד לכיס שלהם. אז אני לא חושב שעכשיו, אם מסתכלים על ההתנהלות, שלהגיד שהייתה פה התנהלות לא אחראית, להגיד שהיו אפשרויות מדהימות שלא ניצלנו, תמיד אפשר להגיד, תביא, תלך, מה הבעיה? זה בעיה, זה לא פשוט, בטח לא שאנחנו בסוציו-אקונומי 10, ולתושבים יש דרישות מאוד מאוד גבוהות, המשמעות של סוציו-אקונומי 10, זה הרבה פחות כספים, גם יחסית למה שאנחנו בעבר, שהיינו תשע, ואולי שמונה לפני. בסך הכול, למרות כל הקשיים, נשארנו רשות איתנה. אני חושב, יש עכשיו צורך שאין מאיפה להביא אותו. זה קל להגיד ליוסי, זה אחריות שלך, מה הבעיה, תיקח מקום אחר. אין מקום אחר. השמיכה אין כבר, היא קצרה מדי. ואותי מה שמעניין, זה נגיד, אומרים, לא אחראי לקחת הלוואות, בסדר, נכון, מסיימים עכשיו את הקדנציה, יחס מלוות של 4 נקודה משהו אחוז, להבנת, זה מאוד נמוך.

מר יוסי ניסן: גם ביחס לרשויות אחרות.

פרופ' עפר לוי: זה מאוד נמוך, וזה צו השעה כרגע, וצריך לעשות את הדברים ההכרחיים האלה, זה לא מותרות. ואני חושב-

גב' ברוריה אליעז: ולהצביע עכשיו.

פרופ' עפר לוי: אני מקווה שבסופו של דבר, יראו פה כולם, את טובת היישוב והחשיבות של הדברים האלו. הנה, נאמר פה, עובדיה, עובדיה, מה שהוא אומר. אז עובדיה אישר עבר על הרשימה. אבל לא, אבל צריך לשבת איתו כל הלילה, לא יודע למה ביום חמישי אפשר לא להגיע ולא להודיע שזה לא אותו דבר, ועכשיו, אי אפשר עכשיו, ונשב כל הלילה, בסדר. בקיצור, מקווה שהדברים יעברו, וזהבה תוכל לקבל את מה שהיא צריכה, בשביל הילדים שלנו, הילדים יקבלו מה שהם צריכים, ושדני יוכל להמשיך לעשות את העבודה המדהימה שלו עם צוות ההרחבה, ונקווה לטוב.

מר יוסי ניסן: 100 אחוז. מה שנקרא דברי אלוהים חיים. זה, כל הכבוד עפר. תודה. כן, כפיר.

מר כפיר מימון: טוב. שנייה, לפני שאני אגיד, יש לי כמה שאלות לראש המועצה. מה היתרה היום בקרן לעבודות פיתוח?

מר אליה וינטר: לא, אמרתי-

מר כפיר מימון: שנייה, שאלתי את ראש המועצה.

מר יוסי ניסן: מה שהיה בקרן, מה שהיה בקרן העברנו את ה-120 אלף שקל שנשארו בקרן, לטובת החינוך כבר בישיבה האחרונה.

מר כפיר מימון: אבל בסך הכל, כמה יש בקרן לעבוד פיתוח היום?

מר יוסי ניסן: אין.

מר אליה וינטר: זה סדר גודל של 400 שמחכים ל-

מר יוסי ניסן: לא, מחוץ ל-400 שאנחנו צריכים לשריין.

מר כפיר מימון: אוקיי. כמה היה כשהתחלת, לפני שהתחלת את הקדנציה?

מר יוסי ניסן: מה, אתה שואל אותי לפני 4.5 שנים?

מר כפיר מימון: נו מה, אתה יודע.

מר יוסי ניסן: 1.2. מה אתה רוצה?

מר כפיר מימון: בחרתי בתקציב, מה היה, אני אגיד לך, אותו מספר.

גב' רונית דמרי עייאש: ברור.

מר יוסי ניסן: מה אתה מצפה שאני אגיד לך? אני לא הבנתי מה-

מר כפיר מימון: אוקיי.

מר יוסי ניסן: היית שואל את זה לפני הישיבה, היינו באים מוכנים.

מר כפיר מימון: מה אני רוצה? מה אני רוצה?

מר יוסי ניסן: לא הרבה, בוא נגיד שלא הרבה, בסדר?

מר כפיר מימון: אוקיי.

מר יוסי ניסן: היו שנים של 700 אלף שקל.

מר כפיר מימון: האם השנה, עבודות הקיץ, הן חריגות לשנים קודמות עובדיה?

עובדיה צבי: לא.

מר כפיר מימון: לא, כמו כל שנה.

מר שלומי שטרית: לא, אבל לא בסכומים האלה עובדיה.

מר כפיר מימון: כל שנה אותם סכומים, כל שנה אותם סכומים. מה אני רוצה?

מר יוסי ניסן: פחות או יותר, אני הייתי, רגע, שנייה, שנייה. אני הייתי פה בשנה, בקדנציה שלי, שעשינו שיפוצים ב-250, 300 אלף שקל בשנה אחת. אבל זה ככה. אם עשית 250-

גב' ברוריה אליעז: טוב, תמשיך-

מר יוסי ניסן: בסדר, כן, כן, אנחנו איתך. אני אענה לך כי זה לא רלוונטי, ואני אענה לך.

מר כפיר מימון: הכל בסדר. אז ככה, כמה דברים. אני אתייחס גם למה שעפר אמר, ולמה ש-

פרופ' עפר לוי: אני רק אוסיף שזה לא חכמה כאן לפעמים להצביע בעד, שברור שהחלטה עוברת, וזה מה שקורה הרבה פעמים. כשרואים שהתקציב עובר, אז פתאום פה אחד. אבל אם יודעים שיש הזדמנות וזה נעשה ויש פתח, אז כל אלה שהם מצטרפים לצד המנצח, ברור איפה הם יהיו.

מר כפיר מימון: אז אני אתייחס גם למה ש-

פרופ' עפר לוי: אז להגיד שמדי פעם גונבים-

מר יוסי ניסן: וגם הוא הוכיח לנו את זה.

פרופ' עפר לוי: כן.

מר יוסי ניסן: טוב חברים, תנו לכפיר לדבר חברים.

מר כפיר מימון: אני הבטחתי לליאור מגיע הערב הביתה וזה. אז ככה, קודם כל אני אתייחס לכמה דברים. אני יש לי הכי הרבה ילדים פה במערכת החינוך. ארבעה ילדים.

גב' רונית דמרי עייאש: כבוד (מחיאות כפיים) על זה מגיע מחיאות כפיים.

מר כפיר מימון: אני חושב שהדבר האחרון שאפשר להגיד, זה שאני, החינוך בלהבים לא חשוב לי.

גב' עדי זנד: נכדים זה גם תופס?

מר כפיר מימון: תופס. אז אני חושב שהדבר האחרון שאפשר להגיד עליי, או מישהו פה, זה שהחינוך שלהם לא חשוב לנו. לעפר, אני אומר- אתה לא צריך להגיב-

פרופ' עפר לוי: לא אגיב, אין בעיה.

מר כפיר מימון: קצת קרדיט. שנייה, קצת קרדיט. תן לנו, תעקוב אחרי כל הצבעות שלי במהלך. אני אגיד משהו כאילו מליבי עכשיו. כשמתי החליף את יהודית, אני ישבתי עם מתי, ואמרתי, תקשיב, מתי, אין פה פוליטיקה, אין פה סיעות, אתה, אדון לעצמך. תקשיבו מה שאני אומר לפרוטוקול, ותשאלו את מתי, תתקשרו אליו עכשיו, שימו אותו ברמקול. אמרתי, תקשיב, אין פה פוליטיקה, אין פה סיעות, אתה, יש לך שיקול דעת, אתה בן אדם נבון, תצביע מה שאתה רוצה. וככה היה. מתי לפעמים היה מצביע ככה, ואני משהו אחר. אני הייתי מצביע משהו, ומשהו אחר.

מר יוסי ניסן: מתי בן אדם ערכי.

מר כפיר מימון: אחלה מסכים. לפעמים היינו מצביעים ביחד, באותה דעה, ולפעמים לא, לעולם לא היינו מתואמים. כל אחד הצביע תמיד לפי שיקול דעתו. אז קצת קרדיט. בסדר, זה אני חייב להגיד לך, אני תמיד

הקפדתי לפי שיקול דעתי. לפעמים זה היה בהלימה עם מה ש, את קוראת לו קואליציה, אופוזיציה, אני לא יודע, אני בז למילים האלה, אבל כאילו, מבחינתי-

גב' ברוריה אליעז: אל תבוז-

מר כפיר מימון: זה אני. אבל זה אני.

גב' ברוריה אליעז: זה מילים, זה מילים-

מר כפיר מימון: אני לא מייחס את עצמי לזה.

גב' ברוריה אליעז: זה מילים שמבוססות-

מר יוסי ניסן: ברוריה, ברוריה.

מר כפיר מימון: במקומות אחרים, לא פה-

גב' ברוריה אליעז: אבל מבוססות על מה שקורה.

מר כפיר מימון: עכשיו תתני לי לדבר, יופי, אז אני מצביע תמיד באופן ענייני-

גב' ברוריה אליעז: אני לא מסכימה.

מר כפיר מימון: את לא חייבת להסכים- אבל תקשיבי, איך אתם אומרים בכיתה?

מר יוסי ניסן: ברוריה אבל תני לו לסיים לדבר, תגיבי אחר כך.

גב' ברוריה אליעז: אני מיוודדת איתו, ולא מסכימה איתו.

מר שלומי שטרית: הקואליציה מפריעה.

מר כפיר מימון: אז רק ככה, לימדתם אותנו בכיתה? שאם יש משהו להגיד, מה עושים? כותבים, נכון? תכתבי, בסוף תגידי. אני ישבתי אמרתי את הכל.

מר יוסי ניסן: ברוריה.

מר כפיר מימון: אז זה עניין של זה. אז ככה. אני חושב, בגלל שכל שנה יש פה נושא של עבודות קיץ, וזה לא משהו, נכון, יש לפעמים פלוס מינוס חמישים, לפה, לשם, אבל זה לא תמיד דברים, יש דברים שהם תמיד קבועים, ויש דברים שהם לא צפויים. אני חושב שזה שאנחנו מגיעים למצב כזה, שבועיים לפני הקיץ, שפתאום כזה דבר מפתיע אותנו, זה נשמע לי, בואו, זה לא שלא שולטים במטריה, לא שולטים בתקציב, זה

נשמע לי הזיה. בסדר? אנחנו כולנו פה אחראים לביטחון של הילדים, ואנחנו לא ניתן לשנת חינוך להתחיל של הילדים שלנו. מה שלי חשוב, אחד הדברים זה להבין, כמה זמן יש את הבעיות בטיחות האלה שהם טוענים, והאם היום הילדים שלנו שנמצאים בגנים ובכיתות, הם נמצאים תחת בעיות בטיחות. אני רוצה עכשיו לדעת אם מחר לשלוח את הילדים או לא.

גב' זהבה הראל: אתה יכול לשלוח את הילדים.

מר כפיר מימון: יופי, אז אין בעיות בטיחות עכשיו. זאת אומרת, הבעיות בטיחות יהיו. זאת אומרת, הם ייווצרו בקיץ הבא, הבעיות בטיחות.

מר יוסי ניסן: שנייה, שנייה רגע.

מר כפיר מימון: תנו לי שנייה להגיד, אחר כך תתייחסו להכל.

מר יוסי ניסן: חברים, חברים.

מר כפיר מימון: אם יש בעיות בטיחות עכשיו, אז את אומרת שאין, אז מחר אני שולח את הילדים שלי, אבל אם יש בעיות בטיחות, תגידי לי, מחר אני לא שולח? זאת אומרת, אתם צופים שיהיו בעיות בטיחות במהלך הקיץ, מצטער כפיר-

גב' זהבה הראל: לא, לא, רגע אבל בואו נעשה-

מר כפיר מימון: רגע, רגע, אחר כך אחר כך. אז אחר כך תתייחסו להכל. עכשיו, אמרתי, אני אחזור, אני אגיד כל פעם. בתקציב הראשון, אישרנו אותו על עיוור ואמרנו, רוץ, תעבוד. ואמרתי לך את זה ביום הראשון, אני אחזור ואגיד לך את זה גם עכשיו, אמרתי את זה גם בישיבת התקציב האחרונה. אמרתי לך, יוסי, אם אתה רוצה בקדנציה השנייה שלך להנות מהפירות של הזה, לך תתחיל להביא כסף ממקורות חיצוניים.

מר יוסי ניסן: מה זה מקורות חיצוניים? מה זה הדמגוגיה הזאת? אני לא מצליח לעכל את האמירה. אני לא רוצה להעליב אותך, אבל זו אמירה שאין בה כלום, היא ריקה מתוכן. לא, לא, היא ריקה מתוכן.

מר כפיר מימון: בסדר, אז תרשום את הדברים.

מר יוסי ניסן: היא ריקה מתוכן.

מר כפיר מימון: תרשום את הדברים.

מר יוסי ניסן: כן, תביא מבחון. מה זה, מאז שהישוב הזה קם, רק הביאו כספים מבחוץ. בכל רשות שאתה מכיר גם מביאים כספים מבחוץ. מאיפה אתה מביא את זה בכלל?

מר כפיר מימון: סיימת? אפשר להמשיך?

מר יוסי ניסן: וגם זה מחלחל לשטח, אולי שלא ישמעו אותך.

מר כפיר מימון: אפשר להמשיך? אפשר להמשיך?

מר יוסי ניסן: יישוב סוציו אקונומי 10, תביאי כספים מבחוץ, נו.

גב' רונית דמרי עייאש: אתה לא עוזב את היישוב אף פעם-

מר כפיר מימון: בסדר, בסדר. סיימת? אפשר להמשיך?

מר יוסי ניסן: כן.

מר כפיר מימון: סבבה אז ככה, אז אמרתי לך, ביום הראשון לך תביא כסף מבחוץ, לא הבאת, הגענו ליישוב-

מר יוסי ניסן: שאלתי אותך מאיפה, אפילו לא אמרת לי מאיפה.

מר כפיר מימון: אני אענה לך, בסוף.

מר יוסי ניסן: כן, יופי.

מר כפיר מימון: אז בואו נתייחס רגע, אני לא עכשיו בא לסנגר על מועצות קודמות, אבל אם נסתכל על מה מועצות קודמות הביאו, מקורות חיצוניים, הביאו את עידן הנגב, ביחד עם בני שמעון. הביאו את ה-Palace, שמביא לנו שני מיליון שקלים. זאת אמרת, הביאו הכנסות. הביאו לפה רכבת עם חניה, הביאו מקורות חיצוניים. בקדנציה הנוכחית, עוד לא הביאו דברים, לפחות למיטב ידיעתי. אוקיי, בסדר, זה אני אוקיי, תתקן אותי אם אני טועה.

מר יוסי ניסן: הפאנלים הסולאריים, שאתה הבאת אותם.

מר כפיר מימון: דיברתם על מה מועצות אחרות מביאות. תראה, עומר הקימו פארק תעשייה, מביא להם שמונה תשע מיליון שקל בשנה. אז שאלת שאלות, אני עונה על התשובות.

מר יוסי ניסן: בארבע שנים אתה רוצה פארק תעשייה.

מר שלומי שטרית: תן לו לדבר.

מר כפיר מימון: חשוב שהתושבים יהיו מודעים, מה שקרה פה, הרי יש קרן לעבודות פיתוח, נכון? מאיפה היא מגיעה, עפר אמר נכון, מקימים שכונה חדשה, נכנס הרבה כסף, אבל הכסף גם מגיע שם מהיטלי השבחה

שנותנים היתרי בנייה או משהו כזה. עכשיו מה שקורה שמערכת, מחלקת ההנדסה פה קרסה בחודשים האחרונים, ארבעה מחמישה עובדים לא היו כאן, חלקם בתביעות עם ראש המועצה-

מר יוסי ניסן: מאיפה ההמצאה הזאת ארבעה מחמישה עובדים, אתה לא יודע, אתה לא מכיר את הנתונים בכלל.

מר שלומי שטרית: וזה אנחנו אשמים. חברי מועצה אשמים.

מר יוסי ניסן: ארבעה מחמישה-

מר כפיר מימון: מנהלת הוועדה לא הייתה, מנהלת הוועדה לא הייתה, אי אפשר היה להגיש היתרים, אי אפשר היה להגיש היתרים, המועצה לא מקבלת כסף-

מר יוסי ניסן: אבל היה פה מהנדס, זה לא נכון.

מר כפיר מימון: לא מקבלת כסף, אין תקציב, אין תקציב בקרן לעבודות פיתוח. ולכן הגענו למצב הזה. בסדר?

פרופ' עפר לוי: אפשר לעשות כסף מהיתרים, על ה-

גב' ברוריה אליעז: היה ממלא מקום.

מר כפיר מימון: עכשיו לגבי זה, אני ליבי אליכם, והכסף אליכם יגיע, אנחנו נשב על התקציב שלנו נפתח אותו ו-30 אלף שקל זה לא הבעיה. 30 אלף שקל אפשר למצוא. בסדר, זה אתם יכולים הלילה ללכת לישון בשקט, יהיה תקציב 30 אלף שקל, ככל, כל עוד זה תלוי בי. בסדר? המועצה תעמוד ב-30 אלף שקל, נמצא מאיפה להביא אותם. זה, זה ממני-

מר יוסי ניסן: ממך, ממך אישית.

מר כפיר מימון: כן, כן. כן?

מר יוסי ניסן: ממך אישית.

מר כפיר מימון: כן, כן. אני אגיד עוד משהו.

מר יוסי ניסן: אתה גם הבאת את זה לשולחן.

מר כפיר מימון: את אומרת אישית כאילו את לועגת-

גב' ברוריה אליעז: לא לועגת-

מר כפיר מימון: לא, אז מישחי אחרת. לא אז זה אני אומר ממני, איך אני מרגיש.

גב' רונית דמרי עייאש: צבא משלך?

מר כפיר מימון: לא, להפך. להפך, בדיוק לא. אני היחיד פה שהתנגד, כשראש המועצה רצה להעלות ב-8 אחוז אז אני הסכמתי רק ל-4 אחוז, כי אמרתי זה לא כסף שלי-

מר יוסי ניסן: לחצת לי את היד. לחצת לי את היד, אמרת לי, אני איתך. אם כבר מדברים על זה. לחצת לי את היד בבית שלך, אמרת לי, אני איתך, והתהפכת אחרי זה. בוא, זאת האמת. זאת האמת.

מר כפיר מימון: אחרי כל הדברים האלה, זה מריח כמו תקציב בחירות, ולכן אני אתנגד לדבר הזה, אני אתנגד לדבר הזה, אני אשב עם עובדיה אחר כך, עשיתי שיחות לפני, נשב אחר כך, נבין איפה שיש בעיות של בטיחות, נשב. נשב עם אליה.

מר יוסי ניסן: יש לך כבר שבועיים לשבת.

מר כפיר מימון: נבין איפה-

מר יוסי ניסן: יש לך עוד זמן.

מר כפיר מימון: אתה הבאת את זה למצב הזה.

מר יוסי ניסן: אני? אתה לא באת בשתי ישיבות האחרונות. אתה לא באת בשתי הישיבות האחרונות.

מר כפיר מימון: לא תשב עם אקדח לרקה בזה. אני לא אאשר את הדבר הזה, ועם כל הדמגוגיה, ועם כל הבעיות בתפעול-

מר יוסי ניסן: כי אתה ענייני, אתה ענייני.

מר כפיר מימון: נכון, כן.

מר יוסי ניסן: מאוד ענייני.

מר כפיר מימון: כי כספי הציבור חשובים לי, ומיליון שקל עכשיו לתת שהתושבים אחר כך ישלמו על דברים שוטפים, ככה לא מנהלים תקציב. כן, ברור. שוטף מנהלים מהכנסות שפוגשות, והשקעות מנהלים מהלוואות. ככה מתנהל רואה חשבון.

***מדברים ביחד**

מר שלומי שטרית: למה, אנחנו נצביע לו, אנחנו נצביע לו.

גב' זהבה הראל: אז אני מבקשת ברשותך להשיב לך. אני גם שמחה שאתה אומר. אני אשב עם עובדיה, אני אשב עם אליה, על משהו שהוא תחום אחריות שלי. בסדר? בסוף אני צריכה להיות חתומה על בטיחות של מוסדות חינוך ופתיחת שנת הלימודים. אז זה דבר אחד שחשוב לדעת, זה המדד שלי. כל האנשים פה עובדים ביחד, אבל זה המדד שלי, אחד. שתיים, כל שנה במדינת ישראל אנחנו מחויבים לאשר בטיחות של כל מוסדות החינוך. יש בדיקות תקופתיות שחייבים לעשות. צריך לבדוק, צריך לעשות סקר עצים מסוכנים, צריך לבדוק את מתקני המשחק, צריך לבדוק את הדלתות, צריך לבדוק אם, יש לנו, יש לנו חובה להחליף את החול, יש לנו חובה לקיים בדיקות קרינה, יש לנו חובה עכשיו להתאים את דרישות הבטיחות החדשות להחליף דלתות, בשירותים של גני הילדים. יש לנו חובה לבדוק את התקרות. יש לנו חובה. זה לא עכשיו המוסדות חינוך לא בטוחים. האישור הוא אישור לשנה וכל שנה מחדש, אנחנו צריכים לעבור על הכל ולאשר. אז להגיד, אני שולח עכשיו את הילדים-

גב' רונית דמרי עייאש: זאת השאלה הבסיסית.

גב' זהבה הראל: אז להגיד, אני שולח את הילדים שלי למקום לא בטוח, לא. אני אחראית שאתה תשלח את הילדים שלך למקום בטוח והילדים שלך הולכים למקום בטוח, אבל זה לא פותר אותנו מבדיקה שנתית שהיא, בונה את כל, שבנויה מכל האלמנטים של כל-

מר כפיר מימון: כמה עולה הבדיקה זהבה?

מר כפיר מימון: 33 אלף שקלים.

גב' זהבה הראל: לא, אבל אני לא מדברת רק על, זה לא רק הבדיקה, זה התיקון בעקבות הבדיקה ויש גם דברים שהם אינם בדיקה. עכשיו, אני, עכשיו גילינו, מה לעשות, לא עכשיו, לפני חודש-

מר כפיר מימון: מה זה מה לעשות, להתנהל נכון, מה זה מה לעשות?

גב' זהבה הראל: לא, לא רגע.

גב' רונית דמרי עייאש: את סובלת מזה שהוא לא מתנהל נכון.

גב' זהבה הראל: אבל שנייה, אתה מפסיק אותי אחרי המילה עכשיו. אתה מפסיק אותי אחרי המילה עכשיו, וחבל. התקרה, הגג של מרכז הורות ומשפחה, הוא לא תקין. נתבקשנו על ידי קונסטרוקטור שהבאנו, זו אחת הדוגמאות, כן? על ידי הקונסטרוקטור שהבאנו, הוא אמר, הוא נתן לנו חוות דעת מקצועית. בחוות הדעת המקצועית שלו, הוא אמר לנו, אחת לחודשיים, אני מחויב לבדוק את זה מחדש ובקיץ, אני דורש החלפת הגג. אז תשמע, אלה דברים שגם יהיו במהלך השנה. הם לא יהיו רק בקיץ עכשיו, לקראת שיפוצי קיץ. אז זה לא להגיד, מה זאת אומרת, אתם עכשיו נזכרתם. זה לא אתם עכשיו נזכרתם. התקציב הזה צריך לשרת אותנו לשיפוצי קיץ, והוא גם צריך לשמש אותנו במהלך השנה לתחזוקת מבנה חינוך. אתה בעצמך

יודע כי יש לך ילדים שאנחנו מטפלים בתקרה של גן רקפת, פעם, אחר פעם, אחר פעם, וכל פעם הבאנו ממומחה אחר, כי לא הצלחנו עדיין להבין מה גורם שם לירידת המים על הילדים, ועוד מלא דברים.

גב' ברוריה אליעז: יוסי-

מר יוסי ניסן: רגע, שנייה, דיברת, אז דיברת.

גב' ברוריה אליעז: אז מה עם דיברתי?

מר יוסי ניסן: אז תני לאנשים שלא דיברו, תני לאנשים שלא דיברו.

גב' ברוריה אליעז: אסור לי לדבר פעמיים?

מר שלומי שטרית: קואליציה, זה הקואליציה-

גב' ברוריה אליעז: יוסי אסור לי לדבר פעמיים בערב?

מר יוסי ניסן: אבל קובי עוד לא דיבר.

מר יוסי ניסן: קובי אם זה אתה, אז בבקשה רבה.

עו"ד קובי נודלמן: אבל זה גם שלומי, לא רק אני.

גב' ברוריה אליעז: לא, אתה לא דיברת בכלל. אז אמרו לי שדיברתי פעם אחת, אז בוודאי מגיע לך. באמת יוסי גם אתה.

עו"ד קובי נודלמן: בסדר, בסדר, בסדר גמור. תשמעו, חברים, אני חושב שאנחנו צריכים ללכת לכיוון הפרקטי. יש פה הרבה אמוציות. שנייה.

מר יוסי ניסן: ברוריה, ברוריה.

עו"ד קובי נודלמן: נאמרו כבר הרבה דברים. אני חושב שאנחנו יכולים לוותר על חלק מהדברים, משני הצדדים, אין פה קואליציה, אופוזיציה, שזה קשור לבטיחות. יש פה עניין מאוד חשוב, שזהבה מציפה לנו אותו כבר כמה פעמים, ואנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו להמשיך עוד יום אחד בלי לדעת שנערכת לפתיחת שנת הלימודים, כי היא אומרת לנו, במה שנקרא, מהבהבת באורות גדולים, והיא אומרת לנו, אני לא פותחת את שנת הלימודים אם אני לא מתחילה לעבוד על האירוע הזה. זה אומר שאנחנו בעוד רגע באירוע שמסכן את הילדים שלנו, שלא לדבר על זה שאולי הילדים יצטרכו להישאר בבית, כי לא נספיק לגמור חלק מהפעולות. עכשיו, אני אומר לכם, זה קורה פעם בשנה שעושים את כל הסקרים האלה, ולפעמים קורה תוך כדי תנועה וצריכים לתת משהו נקודתי, אבל פעם בשנה מחויבים לעשות את כל הבדיקות האלה, ומה

לעשות? הדברים צפים, גם פעם בשנה, ולא תמיד אנחנו ערוכים, ולא תמיד יש. אני מזכיר, ואחזיר את כולכם גם לדיוני תקציב שכולם מדברים עליהם, שאולי ניקח מהתקציב ונקצץ במקומות אחרים. בשביל המוקד רואה נלחמנו פה על 200 אלף שקל כדי שנוכל לעשות את הפרויקט החשוב הזה. כפיר שעשינו פה כולם מאמצים בחשיבה משותפת, איך להרים את הפרויקט הזה? ואנחנו יודעים שאין לנו למה לחזור לתקציב. אין לנו למה לחזור לתקציב, ומצד שני, אני מבין שהלוואה של מיליון שקל זה קושי שהוא רב לכולם להכיל אותו, אבל יש דברים שאין לנו ברירה, אנחנו צריכים לקבל אותם, כי זה נושא של בטיחות. אז נכון, שנייה רגע, שניה. נושא של בטיחות, אנחנו לא יכולים להתפשר. יושב פה עובדיה, יושב עם זהבה, ותאמינו לי, כולכם מכירים פה את זהבה. היא לא מוותרת בסנטימטר, היא עובדת 24/7, היא מתישה אנשים באמצע הלילה לפעמים, ואני מרשה לעצמי להגיד את זה פה בפניה, אבל אני מוריד את הכובע בפניה, כי היא שמה את כל הלב על השולחן. זה העניין של הילדים שלנו, זה בדם שלה, אם זה עכשיו היה מותרות, אז אני מבטיח לכם שזה לא היה נמצא פה על השולחן, ולכן אני חושב שיש קונצנזוס, שניה רגע. אני מנסה להראות, יש פה קונצנזוס על העניין של החינוך, יש קונצנזוס על העניין של המצפור. אולי יש לנו גם קונצנזוס על עוד שניים, שלושה דברים שנעבור ברשימה. בואו נתקדם לשם, וגם אנחנו נוותר, נלך אחורה, בחלק מהדברים שאפשר, שניה, בואו נגמור עם זה, אבל אם יש קונצנזוס מכולכם, דרך אגב, כולכם הבעתם אחריות ואמרתם, וגם אתה כפיר כל פעם שאתה קשור לחינוך, אני חייב להגיד, אתה תמיד תומך, בדרך כלל אתה תומך כשזה ענייני, ואתה נותן את עצתך, וכולם גם שותקים פה בחדר. יש פה אירוע שכולנו מסכימים עליו, בואו נתקדם, זה צעד גדול, היא חייבת להתחיל לרוץ. יש עוד דבר אחד או שניים שמסכימים, נרוץ עליו, ובואו נקבע עוד ישיבה במהלך השבוע, שנדון בשאר הדברים, אבל בואו נתחיל לעבוד.

גב' ברוריה אליעז: אבל אני רוצה להציע משהו אחר.

מר יוסי ניסן: סיימת?

עו"ד קובי נודלמן: סיימתי.

גב' ברוריה אליעז: אני רוצה להציע, בהמשך לדברי כפיר, והדברים ששמענו עכשיו, לחשוב על זה שאנחנו נמצאים מחר באמצע החודש, יש לנו פחות מחודש וחצי כדי להיערך. זה כמי שהייתה מנהלת בתי ספר, ומפקחת על בתי ספר, אני אומרת לכם שאנחנו נמצאים אחרי הקו האדום. וחבל לי כפיר, אני בטוחה שכיוון שאני מכירה אותך, ובאמת בענייני חינוך מאוד נתת את הדעת, ולא רק בענייני חינוך וסיוע. אבל דווקא משום כך אני אומרת לך, דברים כאלה לא צריכים עכשיו, בפעם החמישית הדפסו לנו את אותו דבר. לא צריכים עכשיו להתחיל לדבר עליהם עם עובדיה. צריך היה, באמת, אני בטוחה שאיכפת לך, אבל בכל זאת לא מצאת את הזמן קודם לדבר איתו. ולכן אני אומרת, כיוון שברור שזה יהיה אותו דבר, אולי זה יהיה בכמה שקלים, בכמה סעיפים פחות, אבל הוא נתן את הדעת, והביטחון נתן את הדעת, שזה must, אין מילה אחרת, זה must. אני מציעה עכשיו להגיע לסיכום, שאם, אם כפיר, עדיין מעוניין לדבר עם עובדיה, למרות הכול, זה בסדר, אבל עכשיו, בכפוף לזה, שאחר כך ביניהם תהיה הסכמה ולא יהיו שינויים, ואם יהיה איזה שהוא שינוי שהוא לא בשמיים, ואז אפשר יהיה להודיע לכל המועצה, אז בכפוף לזה, נצביע עכשיו.

מר שלומי שטרית: רק שאלה אחת אני רוצה, חברים. חברים, אני רוצה שאלה אחת לשאול. כן. וזה באמת, נראה כזה שטותי ומלגלג וכאלה, אבל מה העקשנות שלך יוסי? שקיות הניילון, זה כ-400 אלף שקל.

מר יוסי ניסן: איזה 400 אלף שקל?

מר שלומי שטרית: איזה משפחה צריכה כל כך הרבה שקיות ניילון?

מר יוסי ניסן: מאיפה אתה מביא את הנתון הזה?

מר שלומי שטרית: והתקציב זה 70 אלף שקל.

מר יוסי ניסן: מי אמר לך את זה?

מר שלומי שטרית: 70 אלף שקל בשנה התקציב זה היה, כפול חמש זה 350.

מר יוסי ניסן: זה לא 70 אלף שקל.

מר שלומי שטרית: היו חריגות. 400, אז תורידו את זה ונגמור את הסיפור.

מר יוסי ניסן: אז בוא, בוא אני אספר לך.

מר שלומי שטרית: למה אתה מתעקש? מי צריך את זה בלהבים את השקיות ניילון האלה?

מר יוסי ניסן: שלומי, שלומי.

מר שלומי שטרית: אין לנו לחינוך אבל.

מר יוסי ניסן: שלומי, רגע, רגע. שלומי, שנייה, תני לי להשיב, רגע, אני רוצה להשיב לך.

מר שלומי שטרית: שקיות ניילון. 70 אלף שקל כל שנה.

מר יוסי ניסן: חברים, חברים, בעבר זה היה 70 אלף שקל, אתה צודק. מה שעשינו, זה שמנו את זה פה במועצה, ואמרנו, רק מי שצריך יבוא לקחת. ובאים רק 50 אחוז. זאת אומרת, כבר ירדנו ל-30 אלף שקל. עכשיו, זה פעמיים בשנה, 15 ו-15. זה מה שיעשה לך ה-30 אלף שקל.

מר שלומי שטרית: יופי, אתה יכול להראות לנו כמה לקחו, לראות בעין אנחנו יכולים לראות?

מר יוסי ניסן: אז תשב עם אליה, תשב עם-

מר שלומי שטרית: אז הנה עכשיו, בוא נפתור את זה, תוריד את זה, תוריד, נעבור, במקום עוד ישיבה ועוד ישיבה.

מר יוסי ניסן: אתה אומר 400 אלף שקל, מאיפה אתה מביא את הסכום הזה?

מר שלומי שטרית: בוא נגמור עם זה.

מר יוסי ניסן: שלומי, שלומי. אבל זה איכות החיים של התושבים. אתה רוצה לפגוע להם באיכות החיים שלהם?

מר שלומי שטרית: זה שקיות ניילון או בטיחות. שים את זה, מה עדיף בטיחות או שקיות? עזוב אני מצביע לא, נגד.

גב' רונית דמרי עייאש: אתם לא מצביעים.

מר שלומי שטרית: נו באמת, 400 אלף שקל, כולם רואים את זה ואף אחד פה לא מגיב. מי צריך את הדבר הזה?

מר יוסי ניסן: שלומי, שלומי. אני מסביר לך שזה עומד על 30, 35 אלף שקלים בשנה, פעמיים בשנה. זה 15 ב-15. ה-30 אלף שקל זה מה שמטריד אותך? אנחנו רוצים לקחת מיליון שקל. אתה מדבר איתי על 15 אלף שקל? אין בעיה.

מר שלומי שטרית: קודם כל לא, מדבר על ההחזר.

מר יוסי ניסן: החזר, איזה החזר?

מר שלומי שטרית: עזוב, עזוב. עובדיה, אתה יושב עם כפיר, סוגר את הדברים?

***מדברים ביחד**

מר יוסי ניסן: שלומי.

שלומי: זה לא יעבור, חבל. אני מנסה להעביר את זה. אני רוצה שזה יעבור. את מבינה זהבה. זה לא יעבור. זה לא יעבור, תקציב, זה תקציב זהבה.

מר יוסי ניסן: רגע, חברים. חברים, רגע. אני רוצה לשמוע מה אתם רוצים. אני באמת רוצה להבין. מה אתם מציעים?

גב' ברוריה אליעז: בלי מיליון שקל, יחסר לנו כסף.

מר כפיר מימון: אני מציע לקבוע ישיבה ליום ראשון או יום חמישי.

מר יוסי ניסן: זה הישיבה השלישית שאנחנו קוראים בנושא.

מר כפיר מימון: מה לעשות, צריך עוד זמן. אני מבחינתי לא מאשר את זה היום. זה מבחינתי, אבל אני לא אומר, מבחינתי יום חמישי נקבע ישיבה. ועד אז נמשיך לברר. נמצא פתרון, כמו שהבאנו תקציב מוצע.

גב' רונית דמרי עייאש: נעבור על התקציב. נמצא את השקלים.

מר כפיר מימון: למוקד רואה, עד יום חמישי-ראשון, נמצא, נחליט מה עושים, מה לא עושים. נמצא פתרונות.

מר יוסי ניסן: אחלה רצינות, רגע אני רוצה להשיב לך, בסדר? על מה שאמרת קודם. התקציב שאישרנו לא קשור למה שקורה כרגע. מה שקורה כרגע, האירוע הזה היה צריך לצאת מהקרון לעבודות פיתוח. זאת אומרת שאין שום קשר לתקציב שאישרנו. בדרך כלל, עד היום היה כסף בקרון לעבודות פיתוח, כרגע אין אותו, ולכן-

גב' ברוריה אליעז: לא ידעת שלא יהיה? לא ידעת, הוא הפתיע אותך.

מר יוסי ניסן: לא, לא ידענו, אגב וגם אם היינו יודעים בזמן התקציב, גם מהתקציב אי אפשר היה לקחת את הדבר הזה. זאת אומרת, גם אז היינו צריכים לקחת את הלוואה, בסדר? אז בואו נעשה סדר. כשמדברים על תקציב, הרי זה רק לנסות לחפש איפה כשלנו בדרך. אז אני אומר לך, לא כשלנו, בסדר? כי גם אם היינו יודעים את זה בזמן, היינו עדיין צריכים לקחת הלוואה כי התקציב לא היה מאפשר להכניס את זה, בסדר? אז זה לא משנה. אנחנו באותו מקום, גם היום אנחנו בדיוק באותו מקום. אז בואו נעשה סדר בעניין הזה. עכשיו, לגבי מקורות חיצוניים, אין, אין, עדי, אני לא הפרעתי לך. כל, אין מוסד ממשלתי או קרן או כל דבר, ש, מפעל הפייס שמוציא קולות קוראים ואנחנו לא מתמודדים ולוקחים כסף. אין דבר כזה, בסדר? זה קורה כל הזמן באופן שוטף. אם זה אירועי התרבות שלנו ואם זה בחינוך, שנייה, אם זה בחינוך ואם זה במשרד לביטחון פנים, אין דבר כזה שכסף שמגיע לנו ואנחנו לא לוקחים אותו. אין דבר כזה. הלוואות הסולריים גם יכניסו לנו כמה מאות אלפי שקלים, זה גם חלק מהעניין.

גב' רונית דמרי עייאש: זה הלוואות ענייניות.

מר יוסי ניסן: הנושא של פיתוח כלכלי זה דבר שלוקח זמן, זה לא מהרגע לרגע. יש לנו שטח צפוני שאנחנו צריכים לפתח אותו, מעבירים שינוי תב"ע זה לוקח ארבע שנים. ורק לפני שנה קיבלנו את השטח התכנון שיהיה ללהבים. בסדר? זה השר אישר לנו. יכולנו רק לפני שנה להתחיל בתהליך, והוא קורה אגב. עכשיו, לגבי מהנדס ומחלקת הנדסה. היה מהנדס ממלא מקום, זה לא שלא היה. זה לא שההנדסה לא תפקדה, נכון? היו חודש-חודשיים יותר קשים שבאמת העבודה לא קרתה פה בצורה שוטפת, אבל נכנס מהנדס, פתחנו

את כל מה שהיה תקוע, זה כבר אושר. הנה עכשיו קבענו ישיבה נוספת באותו חודש שתי ישיבות, זה לא היה מעולם, ושחררנו כמעט את כל הפקק. אני צודק?

גב' רונית דמרי עניאש: זה חברי המועצה שלא תורמים ולא באים, ורק חברי המועצה שלא, כן.

מר יוסי ניסן: עכשיו, אני רוצה להבין, רגע, אני רוצה להבין.

מר שלומי שטרית: אין 400 אלף שקל.

מר יוסי ניסן: חברים, חברים, אני צריך לסיים, תנו לי לסיים.

מר שלומי שטרית: כל כך מכעיס. כל כך מכעיס.

מר יוסי ניסן: יש פה רשימה של נושאים. עבודה רצינית מבחינתכם היה לבוא ולהגיד, אני את זה מאשר, את זה מאשר, ישבתי עם אנשי המקצוע, את זה, את זה, את זה אני מאשר, את זה אני לא מאשר, בוא נקבע עוד ישיבה. אבל להגיד, כל הרשימה הזאת ביום חמישי, שזו הישיבה הרביעית שאנחנו קובעים, זה חוסר אחריות ציבורי, הנה, אני אומר לכם, זה חוסר אחריות ציבורי. אבל זה שלכם, תתמודדו עם זה. תתמודדו עם זה, הכול בסדר.

גב' רונית דמרי עניאש: חוסר אחריות ציבורי

גב' עדי זנד: לקחת הלוואה או לא לקחת הלוואה.

גב' ברוריה אליעז: יוסי, יוסי, לפני שהם קמים והולכים, אני מבקשת שלא משנה מה שכרגע יאמר במשפט הבא, שכל המועצה כרגע, כדי לא לתת לאנשים היקרים האלה לבוא שוב, כל המועצה הזאת כרגע תצביע על העניין של בטיחות המצפור.

מר יוסי ניסן: אין בעיה. אין בעיה, מי בעד?

מר שלומי שטרית: רק על בטיחות המצפור? כן, כולנו, כולנו. רק על המצפור.

***מדברים ביחד.**

גב' זהבה הראל: אני, מבקשת, מכולכם, אני, שלומי-

מר שלומי שטרית: לא, לא, אני, את יודעת את דעתי, תורידו את השקיות ניילון אם יותר חשוב לכם החינוך.

מר יוסי ניסן: טוב, בקיצור, רגע הנושא של המצפור עבר פה אחד?

גב' רונית דמרי עייאש: שנייה, שנייה, שנייה. אני רק רוצה לעשות את ההפרדה כדי שיהיה ברור לכולנו. אנחנו נקראנו לפה להצביע על הלוואה של מיליון שקל. על זה אנחנו כרגע לא מדברים, או לא כרגע הצבעה. הדיון עכשיו שאנחנו תומכים, זה למצוא את ה-30 אלף שקלים לטובת המצפור. זה 30, נכון? 30 אלף שקלים או כמה שזה לא יהיה לטובת המצפור. האחריות היא כן, זה לא קשור להלוואה של המיליון שקל.

גב' רונית דמרי עייאש: זהבה אומרת עכשיו.

מר יוסי ניסן: סליחה, מה זה 30 אלף שקל למצוא, לא הבנתי.

גב' רונית דמרי עייאש: זה מה ששאלתי-

גב' זהבה הראל: אני מבקשת מכולכם לאשר את התקציב.

מר שלומי שטרית: אנחנו לא רוצים לאשר אבל, אנחנו לא רוצים. זה כל הבעיה.

***מדברים ביחד**

מר יוסי ניסן: מי בעד על ה-30 אלף שקל לאשר תב"ר?

גב' ברוריה אליעז: של המצפור.

מר יוסי ניסן: לצורך העניין הלוואה. 30 אלף שקל. 30 שקל הלוואה, את בעד? מי בעד? רק למצפור, כן. רק למצפור.

*** מדברים ביחד.**

מר יוסי ניסן: אחת, שתיים, שלוש, ארבע, חמש, שש. התקציב עבר. מי נגד? מי נגד? קדימה ההחלטה עברה, אל תענו, אל תענו, לא צריך.

גב' רונית דמרי עייאש: מה זה אל תענו?

מר יוסי ניסן: אל תענו, לא צריך לענות אני העליתי את זה להצבעה ונגמר. נגמר. אל תצביעו. אל תצביעו.

גב' עדי זנד: 30 אלף שקל למצפור.

מר שלומי שטרית: יועץ משפטי רק 30 אלף שקל העברנו. יועץ משפטי רק 30 אלף שקל אישרנו. בלי תגמולים, בלי תרגילים. אני אלך הפעם ללשכת עורכי הדין, 30 אלף שקל אישרנו.

גב' ברוריה אליעז: אתה לא תיתן לפתוח את מערכת החינוך.

עו"ד אשר אדרי: מי שאמור להעלות את הנושא להצבעה זה יו"ר המועצה. תסביר בדיוק האם כוונתך, כי עלו פה גם הסתייגויות. האם זה כן הלוואה או לא הלוואה?

מר יוסי ניסן: אני אמרתי, הלוואה של 30 אלף שקל לטובת המצפור. שישה בעד, זהו.

עו"ד אשר אדרי: זה השאלה לדיון, אין הסתייגות. יש כרגע בשלב הזה, מי בעד, מי נגד. זכותכם להיות נגד, זכותכם להיות בעד. אז מצביעים עכשיו. מחדש, היות שזה לא היה ברור.

גב' רונית דמרי עייאש: על מה?

מר יוסי ניסן: על הלוואה של 30 אלף שקל לטובת הגידור של המצפור.

מר שלומי שטרית: 30 אלף שקל?

מר יוסי ניסן: מי בעד?

גב' רונית דמרי עייאש: מסתכל עלינו הגזבר בעיני עגל, ואומר, באמת בעיני עגל. כי הוא אומר, למה 30 אלף שקל, זה בשעה וחצי, עבודה הוא מוציא 30 אלף שקל.

אליה וינטר: לא, איזה בנק ייתן את ה-

גב' רונית דמרי עייאש: יפה, תודה.

גב' ברוריה אליעז: אל תדאג.

מר יוסי ניסן: ברוריה, ברוריה, ליזט רוצה לומר משהו. כן ליזט.

ליזט: בתחילת הישיבה עובדיה הציג את הדברים. הייתה פה הסכמה פה אחד.

גב' רונית דמרי עייאש: נכון.

ליזט: והייתה פה אפילו אמירה עד כמה זה אמין, עד כמה זה מקצועי.

גב' רונית דמרי עייאש: נכון.

ליזט: וכי היה ברור שכולם בעד, להקים את הביטחון במהלך הזה.

מר שלומי שטרית: יוסי לא איתנו, הוא מתנגד, הוא פוליטיקאי, לא מעניין אותו כלום. הוא הולך, כלומניק.

ליזט: זה לא קשור, זה לא קשור. אני חושבת שזה זלזול בכל מה שקורה בתהליך. סליחה. אני נורא מבקשת. אין דבר כזה. אין מה לבדוק בעוד יומיים, שום דבר אחר.

מר יוסי ניסן: חברים, תודה, שלומי שב. אני מוריד את השקיות אשפה, אנחנו מצביעים עבור התקציב הזה. בסדר?

מר שלומי שטרית: רגע.

מר יוסי ניסן: מה אתה רוצה?

מר שלומי שטרית: קודם כל אנחנו מדברים אך ורק על שיפוצי קיץ ובטיחות לילדים יוסי.

מר יוסי ניסן: מה, מה, מה?

מר שלומי שטרית: תראה, איתי אין שאיפות פוליטיות, אני לא הולך לפוליטיקה אותי לא מעניינת הפוליטיקה בישוב.

עו"ד אשר אדרי: חברים, אתם מוקלטים. הפרוטוקול בסוף, אנחנו בשלב הצבעות. הפרוטוקול צריך להיות ברור. בבקשה, אחד אחד שידבר.

מר יוסי ניסן: אני אומר את הדבר הבא. הייתה הסכמה, עובדיה פה יושב, הוא הכין את הרשימה. אתה רוצה להוריד את השקיות אני מוכן להוריד את השקיות בשבילך.

פרופ' עפר לוי: הוא אומר שזה התנאי.

מר יוסי ניסן: זה התנאי. אני מוריד את השקיות. את התנאי שהעמדת, אני מוכן יכול לקבל.

מר שלומי שטרית: אמרתי שנישב עם עובדיה? אמרתי שנישב עם עובדיה? תאמין לי, יוסי-

מר יוסי ניסן: אה, עכשיו לשבת עם עובדיה.

מר שלומי שטרית: אנחנו נכנסים לחדר עם עובדיה-

מר יוסי ניסן: על מה יש לשבת עם עובדיה?

מר שלומי שטרית: אנחנו יודעים, לעובדיה כולם מאמינים.

מר יוסי ניסן: אבל עובדיה אומר לך שהוא הכין את הרשימה.

מר שלומי שטרית: לא, לא, לא.

גב' ברוריה אליעז: מה לא, הוא לא אמר?

מר שלומי שטרית: אנחנו מכירים את עובדיה שלושים שנה, מה הבעיה?

מר יוסי ניסן: למה להביא עד פעם את האנשים, לא הבנתי. מה ישתנה ביומיים?

דוברת א': אני חייבת להגיד משהו, תקשיבו כי אני מבוגרת תקשיבו.

דוברת: גם אני מבוגרת-

דוברת: סליחה. אני יושבת פה. זה הזמן שלי. אתם גם מתנדבים. אני באתי על חשבון זמני. אני נדהמת, אני נדהמת, באמת, מהדברים האישיים, המתנגחים והלא נעימים. אני שותפה למה שאמרה פה ליזט. היו פה דברים ש, הייתה פה הסכמה עניינית. למה עוד פעם, סליחה, לשבת לבכות לו כל הלילה? עם כל הכבוד, יש הסכמה בין זהבה, נראה לי שאשת מקצוע מדהימה. אני אומרת, לא יודעת על סמך מה. יש פה הסכמה. יש פה הסכמה עקרונית. למה לדחות דברים? מה יתרחש? מה עוד יבוא? רגע. רגע. עוד דקה, כל אחד דיבר עכשיו גם אני אדבר. הבנתי, הבנתי, הבנתי שיש פה הלוואה. אין ברירה, לפעמים לוקחים הלוואה, גם משק בית לוקח הלוואה. אני לא מבינה בזה מספיק. אני נותנת קרדיט. אני נותנת קרדיט-

גב' רונית דמרי עייאש: אז אנחנו, יושבים פה חמש שנים-

דוברת: אבל רגע, אני הבנתי, יש לי מספיק אינטליגנציה להבין שאין עוד מקורות אחרים. ושיש פה דברים שחייבים להיעשות כדי לפתוח את השנה הזו. אז קדימה, בואו נסגור ונברך על המוגמר.

מר יוסי ניסן: יש לכם גזבר, שאומר לכם שאי אפשר למצוא בתקציב. יש לכם עובדיה שבנה את הרשימה על סמך הידע המקצועי של 30 שנה. יש לכם פה מנהלת מחלקת חינוך שאומרת שזה מאסט כדי לפתוח את השנה. ואתם רוצים עוד פעם לבדוק ועוד פעם למשוך זמן, נו באמת.

גב' רונית דמרי עייאש: אנחנו לא סומכים על שיקול הדעת של הפרטים שנמצאים ואפשר למצוא דברים שאתה נתת להם-

מר יוסי ניסן: אבל אנחנו פה בישיבה שלישית. אנחנו בישיבה שלישית. מה אתם רוצים, ישיבה רביעית?

גב' ברוריה אליעז: זה לא לתת אמון בכל מנהלי המחלקות הנהדרים האלה שהם נותנים לנו את כל מרצם ומרכזם, וזו בושה. אם אנחנו משתמשים בימים האלה במדינה, בביטוי בושה, זאת הבושה. יושבים כאן אחד אחד שהסביר-

מר שלומי שטרית: ברוריה, אני אספר להם איפה הלכו חמישה מיליון שקלים, אני אספר להם איפה חמישה מיליון שקלים הלכו, אני אספר.

גב' ברוריה אליעז: אני לא שומעת מה אתה מדבר.

מר שלומי שטרית: חמישה מיליון.

גב' ברוריה אליעז: אני לא שומעת מה שאתה מדבר. עכשיו, כאן אמרו את דבריו. מה זה החוצפה הזו? מה זה החוצפה?

מר יוסי ניסן: כן, הם באו, ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: מה זה החוצפה הזו?

מר יוסי ניסן: ברוריה.

גב' ברוריה אליעז: מה זה החוצפה הזו.

מר יוסי ניסן: ברוריה, בוא נסגור את הישיבה. הם באו עם החלטה, הם באו עם החלטה לא להחליט היום. זהו, הם באו עם ההחלטה הזאת.

גב' ברוריה אליעז: אז תן לי להגיד שזה בושה, זה חוצפה מצידם-

מר יוסי ניסן: טוב, חברים.

גב' ברוריה אליעז: זה גם לא התנהגות. ושלא תגידו לי אופוזיציה, קואליציה.

מר יוסי ניסן: חברים, אני מעלה להצבעה את המיליון שקל. מי בעד? מי בעד? עופר, מי בעד? מי בעד? ברוריה?

גב' ברוריה אליעז: כן, כן.

מר יוסי ניסן: ארבעה בעד. אתה נגד? יופי.

גב' רונית דמרי עייאש: נגד. נגד.

מר יוסי ניסן: אבל לא היית פה בהצבעה, מבחינתי ההצבעה תקפה.

גב' רונית דמרי עייאש: לא, לא, לא.

מר יוסי ניסן: הישיבה הסתיימה.

מר שלומי שטרית: יש פה יועץ משפטי, לשכת עורכי הדין ואני אגיש תלונה ללשכת עורכי הדין.

מר יוסי ניסן: הישיבה הסתיימה תודה.

גב' רונית דמרי עייאש: לא אושר.

גב' עדי זנד: אין אישור.

גב' רונית דמרי עייאש: אנחנו תושבי הישוב ואתה תושב הישוב.

מר יוסי ניסן: הישיבה הסתיימה.

מר כפיר מימון: לא אושר.

גב' רונית דמרי עייאש: אה, יועץ משפטי.

הישיבה ננעלה.

(-)

(-)

מזכירת המועצה

ראש המועצה

הערה: מסטנוגרמה זו הוסרו חלקים אשר אינם מהווים חלק מהסעיפים שעל סדר היום.